

'Ασ' Όλα

Τὸ Σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΔΙΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ *

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ

Ν. Α. ΣΑΡΑΔΟΣ

Τμήμα ἔγγραφῆς ἑξαμήνου

Διὰ τὴν Τουρκίαν Γρ. 10

» τὸ ἑξωτερικόν Φρ. 3

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

→ ΓΡΑΦΕΙΑ ←

Γαλατᾶ, Περμποπάζαρον, Σαατσή Χάν, 16

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡ. Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

Τὸ φύλλον ἀπανταχοῦ τοῦ Κράτους παρ. 20.

Αἱ ἀποδείξεις δέον νὰ φέρωσι τὰς υπογραφὰς τοῦ διευθυντοῦ καὶ διαχειριστοῦ.

ἈΠΟ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΤΗΣ ΠΟΡΤΟΓΑΛΛΙΑΣ

Ο ΕΚΠΤΩΤΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΜΑΝΟΥΗΛ Ο Β΄

Ὁ νεαρὸς βασιλεὺς ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον μετὰ τὴν ταυτόχρονον δολοφονίαν τοῦ πατρὸς του Δὸν Καρόλου τοῦ Α' καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του Λουδοβίκου Φιλίππου τὴν 14 Φεβρουαρίου 1908. Ἄγει τὸ εἰκοστὸν δεύτερον ἔτος τῆς ἡλικίας του.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΜΙΛΙΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΒΛΙΕΙΣ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Δέν ὑπάρχει, νομίζω, ὠραιότερα καὶ εὐγενεστέρα κατάκτησις ἀπὸ τὴν κατάκτησιν τῶν ἀνθρωπίνων καρδιῶν, δέν ὑπάρχει ὑψηλότερον ἐπιτήδευμα ἐκείνου, τὸ ὁποῖον προτίθεται νὰ σύρῃ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τῆς ἀβύσσου τῆς ἀπελπισίας καὶ τοῦ σκότους εἰς τὸ φῶς τῆς ζωῆς, εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας.

Οἱ μεγαλείτεροι στρατηγοί, οἱ ἐνδοξότεροι βασιλεῖς, ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι εἶδον λεγεῶνας στρατιωτῶν νὰ κύπτωσι τὸν ἀνέχονα πρὸ τῆς δόξης των, ὠχρῶσι καὶ πίπτουσιν ἐξησθενημένοι καὶ ἀνίσχυροι πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ Ἀσθενοῦς, πρὸ τῆς δυνάμεως τοῦ Σταυρωθέντος!

Διατί; Διότι, ἂν εἰς τοὺς μὲν τὸ ξίφος καὶ τὸ τηλεβόλον, καὶ τῆς τύχης ἢ ἀλλοπρόσαλλος εὐνοια συνετέλεσαν εἰς τὴν ἰσχύν των, εἰς Ἐκεῖνον μόνον ἡ δύναμις τοῦ Λόγου καὶ ἡ Ἀλήθεια συνεμάχησαν. Διότι, ἂν οἱ μὲν ἐσφυρηλάτησαν ἐπὶ τοῦ ἄκμωνος τῆς δεσποτείας τὴν ἄλυσιν, ἣτις θὰ περιέβαλλε τὰ σφυρὰ τῶν δούλων, Ἐκεῖνος ἐσφυρηλάτησεν ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων καρδιῶν τὴν χρυσὴν πανοπλίαν των, τὴν ὁποῖαν κοσμοῦσιν αἱ ἀρεταὶ καὶ περιβάλλουσι τὰ εὐγενέστερα τῶν αἰσθημάτων.

Οἱ μὲν ἐνέσπειραν τὸ μῖσος, ὁ δὲ τὴν Ἀγάπην. Οἱ δούλοι ἐκείνων, στενάζοντες ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἀλύσεων, ὑπέβλεπον ἀλλήλους, ἐνῶ οἱ ἀληθεῖς ὀπαδοὶ Ἐκείνου μὲ ψυχικὴν ἐγκαρτέρισιν φέροντες ἐπὶ τῶν ὤμων τὸν Σταυρόν Του, τείνουσι πρὸς ἀλλήλους τὴν χεῖρα.

Οἱ μὲν ζητοῦσι ν' ἀποτινάξωσι τὸν ζυγόν, οἱ δ' ἐγκαρτεροῦσιν εἰς αὐτόν, διότι αὐτοὶ εἰσῆλθον, ἐνῶ ἐκεῖνοι ὑπέκυψαν.

Ἴδου λοιπὸν διατί ἡ κατάκτησις διὰ τοῦ Λόγου καὶ τῆς Ἀληθείας εἶναι ἡ εὐγενεστέρα καὶ ἡ πλέον διαρκής. Αὐτὴν ἐξελέξατο ὁ Ἰησοῦς, αὐτὴν συνιστᾷ κατὰ τὴν σημερινὴν περιοχὴν τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τὸν ἀλιέα Σίμωνα, λέγων: «Μὴ φοβοῦ, ἀπὸ τοῦ νῦν ἀνθρώπους ἔσει ζωῶν». Καὶ οἱ δώδεκα τῶν ἰχθύων ἀλιεῖς, μετεβλήθησαν εἰς ἀλιεῖς τῶν ἀνθρώπων. Παρῆλθον ἔκτοτε εἴκοσιν αἰῶνες, ὁ Χριστὸς δὲν ὑπάρχει ἐν τῇ γῆ, οἱ δὲ Ἀπόστολοι ἀπέθανον· τὸ ἔργον των ὅμως δὲν πρέπει ν' ἀποθάνῃ. Ὅχι, βέβαια. Ἐκαστος ἡμῶν, ἐκτὸς τοῦ καθήκοντος, τὸ ὁποῖον ἔχει νὰ μείνῃ ἀληθῆς χριστιανός, ἔχει καὶ ἕτερον: νὰ συντελέσῃ διὰ τῶν λόγων του, τῶν πράξεών του, διὰ τοῦ βίου του εἰς τὸ νὰ στηρίξῃ τοὺς ἀσθενεῖς ἐν τῇ πίστει, τοὺς κλονιζομένους, τοὺς ἀσταθεῖς. Ὀλίγοι ἐξ ἡμῶν ἴσως, δύνανται νὰ καυχῆθωσιν ὅτι εἰμποροῦν νὰ δώσωσιν ἐκ περισσευμάτων βοήθειαν, ἀλλὰ τίς δύνανται ν' ἀρνηθῆ τὴν δυνάμιν τοῦ νὰ προσφέρῃ μίαν παρήγορον λέξιν εἰς τὸν ταλαιπωρούμενον οἰκογενειάρχον, εἰς τὴν ἀπροστάτευτον χήραν, εἰς τὸ θρηνοῦν ὄρφανόν, εἰς τὴν παρολισθαίνουσαν κόρην; Ὁ λόγος ἐκεῖνος ἀρκεῖ νὰ εἶναι ἀληθῆς, ἡ παρηγορία ἀρκεῖ νὰ εἶναι χριστιανική, ἡ συμβουλή ἀρκεῖ νὰ εἶναι ἠθικὴ καὶ ἀξίζει ἀναριθμήτους ὀβολοὺς ἐλεημοσύνης, ἀμέτρητα τάλαντα τῆς ὑπεροπτικῆς βοήθειας.

Μὴ ἀρνηθῆτε ποτὲ τὴν ἠθικὴν ταύτην βοήθειαν καὶ ἐνίσχυσιν. Εἶναι πράγμα, τὸ ὁποῖον δέν μᾶς κοστίζει τίποτε καὶ ὅμως ἀνοίγει τόσον εἰς ἡμᾶς ὅσον καὶ εἰς ἐκείνους διάπλατον τὸν Παράδεισον τῆς ἠθικῆς εὐδαιμονίας.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

Ἡ λήξασα ἐβδομάς ἤρξατο μὲ μίαν τραγωδίαν. Πέραν, εἰς τὰς δυτικὰς ἀκτὰς τῆς Εὐρώπης, τὰς πληττομένας ἀπὸ τὰ μανιώδη τοῦ Ἀτλαντικοῦ κύματα, μίαν λαίλαψ, πολιτικὴν πλέον καὶ ἐθνικὴν, ἐξέσπασε. Μία βασιλεία, ἡ ὁποία μάτην ἐστηρίζετο ἐπὶ κλονιζομένου θρόνου, κατέπεσε καὶ ἐπὶ τῶν ἐρείπιων αὐτῆς ἐστήθη τὸ Ἴνδαλμα τῆς Δημοκρατίας. Ἡ Πορτογαλλία ἠκολούθησε καὶ αὐτὴ τὴν φορὰν τῶν πραγμάτων καὶ ὁ λαός, ὁ ὁποῖος εὕρισκε πάντοτε τὰ σφάλματά του ἀντανακλώμενα ἐπὶ τῶν χρυσοῦν πλακῶν τῶν στεμμάτων, ἐσκέφθη, ὅτι ἠδύνατο νὰ τὰ διορθώσῃ καὶ νὰ τὰ ἐξαλείψῃ παντελῶς, συντρίβων τὰ στέμματα ταῦτα. Τὰ πάντα ἐν τῇ ἱστορίᾳ εἶναι μοιραία καὶ ἡ ἐν Πορτογαλλίᾳ ἐπανάστασις δέν δύναται ν' ἀποτελέσῃ ἐξαίρεσιν. Ὁ ἱστορικὸς δέν θρηνεῖ οὐδὲ τῇ ἐπιτρέπεται, ἀλλ' ἡμεῖς δέν δυνάμεθα νὰ μὴ λυπηθῶμεν, βλέποντες ἕνα νεαρὸν βασιλέα, μόλις εἰκοσιδιετῆ, νὰ πίπτῃ οὐχὶ πλέον διὰ τὰς ἀμαρτίας του, ἀλλὰ διὰ τὴν πληρώσῃ τὰ σφάλματα ἄλλων. Ἐφερὲν ἐπ' ὤμων ἐν φορτίον καὶ ἦτο ὁ στόχος μιᾶς κληρονομικῆς ἀγανακτήσεως, ἣτις ἐξήτει ἐν θυμῷ τί εὐκολώτερον νεαροῦ βασιλέως, ἀπειροῦ ἔτι καὶ ἀσταθοῦς; Ὁ τηλεγράφος δέν μᾶς ἐπληροφόρησε περὶ τῆς τραγωδίας ταύτης λεπτομερείας ἀρκετάς· ἡ Λισαβὼν εἶναι ἀπομεμονωμένη· μία διπλωματικὴ ἀνακήρυξις θὰ μᾶς ἀναγγείλῃ τὸ γεγονός καὶ μετ' ὀλίγον τὰ πάντα θὰ λησμονηθῶσι.

Τὰ καθ' ἡμᾶς εὕρισκονται οἶονεὶ στάσιμα· κινουῦνται, ἀλλ' ὡς τὸ ρεῦμα ποταμίσκου περὶ τὸν κορμὸν μᾶς γηραλέας δρυός, χωρὶς νὰ μετατοπισθῶσιν. Ἡ δρυὶς εἶναι τὸ δάνειον, τὸ ὁποῖον ἐξέφυγε πλέον τὴν δικαιοδοσίαν τῶν οἰκονομολόγων διὰ τὴν μεταπηδήσῃ εἰς τοὺς λεπτοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν διπλωματῶν. Ἡ Γαλλία θέλει νὰ ἐκδηλώσῃ δυσαρέσκειαν διὰ τὸν προσανατολισμὸν τῆς Τουρκίας εἰς τὴν Τριπλῆν, ἡ δὲ Ρωσία, πιστὴ φίλη τῆς πρώτης, μετέβαλε τὴν ἐπιφυλλακτικὴν τῆς στάσιν καὶ ἀνέλαβε τὸ πρῶτόν της δρῶν πρόσωπον ἐν τῇ Βαλκανικῇ. Ἐξ ἄλλου ἡ ὑπογραφή τῆς Τουρκορρομανικῆς συμβάσεως ἀνεβλήθη, ἵνα μὴ προσκρούσῃ εἰς τὸ δάνειον, ἡ δὲ Ἑλλάς διατυπώνει διαμαρτυρίαν διὰ τὰς ἀθρόας ἀπελάσεις Ἑλλήνων ὑπηκόων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπάρχουσι καὶ γνωσταὶ φυσιογνωμίαι τῆς κοινωνίας μας.

Ἡ ἐσωτερικὴ τῆς Ἑλλάδος κατάστασις δέν φαίνεται ροδίνη. Τὰ κόμματα δέν δύνανται πλέον ν' ἀναλάβωσι τὴν ἀρχὴν, ὁ δὲ Βενιζέλος δέν δύναται ἀκόμη. Πλειοψηφία ἐν τῇ Βουλῇ ἐνδεδειγμένη δέν ὑπάρχει καὶ ὅπως ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ, οὕτω καὶ ἐν τῇ πολιτικῇ, ἡ ἀσαφὴς κατάστασις εἶναι πάντοτε ἐπιφοβός.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΕΘΝΟΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ

Εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον ἐγράψαμεν τὰ τῆς ἀποφυλακίσεως τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἔθνους καθὼς καὶ τὰ τῆς προσκλήσεως τῶν κ. κ. Συμβούλων πρὸ τοῦ Ἀνακριτοῦ διὰ τὸ ζήτημα τῆς ἔθνοςυνελεύσεως.

Κατὰ τὴν διαρροῦσαν ἐβδομάδα συνῆλθον ἐπιειλημμένως οἱ ἀντιπρόσωποι καὶ κατόπιν συσκέψεως ἐνέκριναν ὅπως διὰ διμελοῦς ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Α. Γιαννοπούλου, ἀντιπροσώπου Ἐφέσου καὶ Φ. Στυλιανίδου, ἀντιπροσώπου Προύσης, ἐπιδοθῆ εἰς τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἰκουμένικόν Πατριάρχην ἔγγραφον, ὅπερ ἔχει ὡς ἐξῆς:

«Πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἰκουμ. Πατριάρχην Ἰωακείμ τὸν Γ'.—Οἱ ὑποφαινόμενοι ἀντιπρόσωποι ἐπαρχιῶν διὰ τὴν συγκληθεῖσαν ἔθνοςυνέλευσιν, εὐελπιστοῦντες ὅτι θέλουσι ταχέως ἀρθῆ οἱ λόγοι οἱ προκαλέσαντες τὴν βίαιαν ἀναστολήν τῶν ἐργασιῶν τῆς ἔθνοςυνελεύσεως, δηλοῦσιν ὅτι προθύμως θέλουσιν ἀνταποκριθῆ εἰς τὴν φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας πρὸς νόμιμον ἐξακολούθησιν τῶν ἐργασιῶν τῆς ἔθνοςυνελεύσεως, ἢν θεωροῦσιν ἀναγκαίαν».

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἔθνοςυνελεύσεως καθὼς καὶ τῆς παραμονῆς ἐνταῦθα τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν ἱκανὴ ἐγένετο ἐπὶ Συνόδου συζήτησις, ἐγκριθέντος ἐν τέλει ὅπως ἕκαστος τῶν Ἀρχιερέων δικαιούται νὰ παραμείνῃ εἰς Βασιλεύουσαν, δύναται δὲ νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ἐὰν ἐπιθυμῇ.

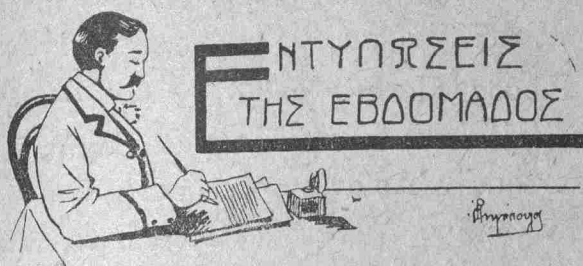
Τὸ παράδειγμα τῶν λαϊκῶν ἀντιπροσώπων ἐμμήθησαν καὶ οἱ ἐνταῦθα διὰ τὴν ἔθνοςυνέλευσιν ἐλθόντες Σεβ. Μητροπολιταί, οἵτινες καὶ ἐπὶ μακρὸν συσκεφθέντες, κατέληξαν εἰς τὸ ὅτι εἶναι ἐλεύθερος νὰ μεταβῇ ὅστις ἐξ αὐτῶν ἐπιθυμῇ εἰς τὴν ἐπαρχίαν του, θεωρούμενος μέλος τῆς μὴ διαλυθείσης ἔθνοςυνελεύσεως. Πρὸς τοῦτοις δὲ καὶ συνέταξαν ἔγγραφον, ὅπερ ἐπέδωκεν εἰς τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἰκ. Πατριάρχην διμελῆς ἐπιτροπῇ, ἀποτελουμένη ἐκ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Ἡρακλείας κ. Γρηγορίου καὶ Δράμας κ. Ἀγαθαγγέλου.

Ἡ Α. Θ. Παναγ., δεξαμένη τὸ ἔγγραφον, εἶπεν εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τῶν Ἀρχιερέων, ὅτι θεωρεῖ καθήκον αὐτῆς νὰ πράξῃ ὅ,τι δίκαιον καὶ νόμιμον πρὸς ἐπανάληψιν τῶν ἐργασιῶν τῆς ἔθνοςυνελεύσεως, ἀλλ' ὅτι δέν πρέπει νὰ ἐπιρρίπτεται ἡ εὐθύνη τῶν γενομένων σφαλμάτων εἰς αὐτὴν, καθόσον ἐκτελεῖ τὰς λαμβανομένας κατὰ πλειονοψηφίαν ἢ παμψηφεί ἀποφάσεις τῆς Ἱ. Συνόδου ἢ τῶν Δύο Σωμάτων.

Ἡ Α. Θ. Παν. ἐπὶ ταῖς ἐορταῖς τοῦ Βαϊραμίου μετέβη εἰς τὰ Ἀνάκτορα πρὸς ὑποβολὴν τῷ Ἀνακτι τῶν συγχαρητηρίων εὐχῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἐπεσκέφθη δὲ καὶ τοὺς ὑπουργοὺς καθὼς καὶ τοὺς ἐν ἐνεργείᾳ καὶ πρώην Μ. Βεζύρας. Ἡ παρουσία τοῦ Πατριάρχου κατὰ τὴν τελετὴν ἐν τοῖς Ἀνακτοροῖς προὔξεν πολὺν εὐχαρίστησιν. Μεγάλαι δὲ ὡσαύτως τιμαὶ καὶ φιλοφρονήσεις ἀπεδόθησαν εἰς τὴν Α. Θ. Π. ἀπὸ μέρους τῶν ὑπουργῶν. Οὕτως, αἱ μεταξὺ Πατριαρχείου καὶ Κυβερνήσεως σχέσεις ἐπανελήφθησαν ὡς καὶ πρότερον, φαίνεται δὲ ὅτι τὰ πράγματα θὰ λάβωσιν αἰσιωτέραν τροπὴν.

Δυστυχῶς μόνον κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ὁ τηλεγράφος ἀνήγγελεν ἡμῖν τὴν σύλληψιν καὶ φυλάκισιν τοῦ Μητροπολίτου Πελαγονίας κ. Στεφάνου, ὅστις καὶ μετὰ ἐξάωρον φυλάκισιν ἀπελύθη. Τὸ Πατριαρχεῖον προέβη ἤδη εἰς ἀναλόγους διαμαρτυρίας, ἡδὴ δὲ ὁ νομάρχης Μοναστηρίου ἐξέφρασε τὴν λύπην του εἰς τὸν Μητροπολίτην Πελαγονίας, τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης ζητήσαντος πληροφορίας ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου.

Γ. Σ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΕΙΣ ΤΑ ΠΡΟΣΩ ΟΛΟΤΑΧΩΣ!

— Ποῦ βαίνομεν;

Αὐτὴ εἶναι ἡ φράσις, ἡ ὁποία ἐξέρχεται μὲ ἀγωνίαν ἀπὸ τὰ στόματα ὄλων μας, ὅταν, κουρασμένοι ἀπὸ τὸν ἀγῶνα τοῦ βίου, ναρκωμένοι ἀπὸ τὸν ὑπερβάλλοντα ἐκνευρισμόν, μωλωπισμένοι ἀπὸ τὰς προστριβὰς πρὸς τὰς νέας συνθήκας τῆς κοινωνίας, εὐρίσκομεν τὴν στιγμὴν μιᾶς σκέψεως καὶ λαμβάνομεν τὴν γενναιότητα νὰ ρίψωμεν ἐν βλέμμα πρὸς τὴν ὁδόν, τὴν ὁποίαν διετρέξαμεν καὶ πρὸς ἐκείνην, ἡ ὁποία μᾶς ὑπολείπεται ἔτι.

— Ποῦ βαίνομεν;

Ναί, ποῦ βαίνομεν μὲ αὐτὴν τὴν σφοδρὰν καὶ ἰλιγγιώσαν ταχύτητα, μὲ αὐτὴν τὴν ἀκατάλογιστον ὁρμήν, πρὸ τῆς ὁποίας ὄχρησται καὶ τῆς ἀστραπῆς ἡ ταχύτης καὶ τῶν ἀστρῶν ἡ ἀσύλληπτος δύναμις;

Κάθε ἡμέρα, ἡ ὁποία παρέρχεται, κάθε στιγμή, ἡ ὁποία διαβαίνει, μᾶς εὐρίσκει πάντοτε εἰς νέαν θέσιν, μᾶς χαιρετᾷ πάντοτε ἐν τῇ ὁδῷ τρέχοντας τὸν ἀλόγιστον δρόμον μας.

Διότι τὸ σύμβολόν μας εἶναι μέγα καὶ μάγον: **Εἰς τὰ πρόσω καὶ ὀλοταχῶς.**

Ἄδιάφορον ἂν τρέχοντες ἐξαντλούμεθα, ἀδιάφορον ἂν ἐν τῇ σπουδῇ μας παύωμεν ἐπὶ πτωμάτων, ἀδιάφορον ἂν βαίνομεν ὀλοταχῶς πρὸς τὴν ἄβυσσον!

Ἡμεῖς ἀκολουθοῦμεν τὸ σύμβολον τοῦ αἰῶνος καὶ τρέχομεν, τρέχομεν αἰωνίως, χωρὶς νὰ γνωρίσωμεν τὴν γλυκύτητα τοῦ σταθμοῦ, τὴν ἀπολαυστικὴν ἡδύτητα μιᾶς ἀναπαύσεως.

Ἄλλοτε ἡ ἀνθρωπότης ἔζη ἡρεμώτερον, ἀφελέστερον διῆγε τὸν βίον τῆς καὶ δὲν ἐγνώριζε τὰς ἐξαιφνιδίους συγκινήσεις τῆς ἐποχῆς! Ἄλλοτε εὐρίσκετο καιρὸς καὶ εἰς τὴν καρδίαν διὰ νὰ δράσῃ, τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα ἠδύνατο ν' ἀναπτυχθῶσιν ἐν αὐτῇ καὶ ἀφειδέστερον νὰ ἐκδηλωθῶσιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ! Ἄλλοτε ὁ βίος μας ἦτο εἰδύλλιον ἀφελές!..

Ἐνῶ τώρα... τώρα, ἀναρριπιζόμενοι ὑπὸ τὰς πνοὰς τῆς προόδου, διαφλεγόμενοι ἀπὸ τὸν πῦρον νὰ τρέξωμεν, παρητήσαμεν τὴν ἀφέλεια, ἐνεκρώσαμεν τὴν καρδίαν μας, ἐγκατελείψαμεν τὴν θεραπείαν τοῦ σώματος καὶ ἐπεσωρεύσαμεν εἰς τὸ πνεῦμα ὅλας τὰς φροντίδας καὶ ὄλην τὴν δρᾶσιν· τώρα ὁ βίος μας εἶναι ἀγὼν ἑξαλλος.

— Ἄλλ' ἄρά γε θὰ σταματήσῃ τοῦλάχιστον ἕως ἐδῶ; ἢ θὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἰλιγγιώδη πορὰν του; ἄρά γε ἡ ἀνθρωπότης, κουρασθεῖσα πλέον ἀπὸ τὴν μανιώδη αὐτῆς ταχύ-

τητα, θὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν προτέραν γαλήνην καὶ ὡς ὁ μᾶλλον βίαιος καταρράκτης πάντοτε καταλήγει εἰς τὴν θάλασσαν, ἔξ ἧς ἐπήγασεν, οὕτω καὶ αὐτὴ θὰ ἐπανεύρῃ τὴν πρώτην κατάστασιν, ἔξ ἧς ὠρμήθη ἢ θὰ προχωρῇ αἰωνίως διὰ νὰ γνωρίσῃ βαθύτερον τὸ μυστήριον τοῦ μέλλοντος καὶ μετ' αὐτὸ τὸ ἀπροχώρητον τῆς δυστυχίας!...

Οἱ φιλόσοφοι τῆς ἐποχῆς ἐκφράζουσι διαφοροὺς κρίσεις ἀναλόγως πρὸς τὴν ἀντίληψιν καὶ τὸν χαρακτήρα των, ἀλλὰ πάντοτε ὑπερεροῦσιν οἱ ἀπαισιόδοξοι.

Ὁ Anatole France, ἐν ἀπὸ τὰ αἰθριώτερα τῆς Γαλλ. Ἀκαδημίας πνεύματα, γνωστὸς διὰ τὸν ἰδεαλισμόν του, διὰ τὸν μεταφυσικὸν ἔρωτά του καὶ διὰ τὸ ἐκλελεπτυσμένον ὕφος του, μᾶς ἐκπλήττει ἐσχάτως δι' ἐνὸς ἔργου του, τὸ ὁποῖον εἶναι πλήρες ἀπὸ βαρεῖαν μελαγχολίαν καὶ ἀπὸ πνιγρὰς σκέψεις. Εἰς τὸ ἔργον του τοῦτο, «L' île de Pingouins», ὁμιλεῖ περὶ τοῦ μέλλοντος τῶν κοινωνιῶν μας, βλέπει αὐτὸ μὲ τεθολωμένην θλίψιν καὶ τὸ ζωγραφίζει μὲ τὰ ἀμαυρώτερα χρώματα. Δὲν ἔχω παρὰ ν' ἀποπάσω μερικὰς γραμμὰς τυχαίως διὰ νὰ σᾶς δείξω τὴν ἀνατριχιαστικὴν συγκίνησιν, ἡ ὁποία τὸν ἐμπνέει.

« Δέκα πέντε ἑκατομμύρια ἀνδρῶν εἰργάζοντο εἰς τὴν ἀπέραντον ἐκείνην πόλιν ὑπὸ τὸ φῶς τῶν φάρων, οἵτινες νυχθημερόν ἔκαιον. Οὐδεμίαν λάμψιν οὐρανίαν ἠδύνατο νὰ διασχίῃ τοὺς καπνοὺς τῶν ἐργοστασίων, δι' ὧν ἡ πόλις περιβάλλετο μόνον ἐνίοτε ὁ ἐρυθρὸς, δίσκος τοῦ ἡλίου ἄνευ ἀκτίνων καὶ δυνάμεως ἐφαίνετο ὀλισθαίνων εἰς τὸ μέλαν στερέωμα, ὅπερ ἠύλακοῦτο ὑπὸ σιδηρᾶς γεφύρας καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου ἐπιπτεν αἰωνία βροχὴ τέφρας καὶ αἰθάλης. Ἦτο ἡ βιομηχανικώτερα πόλις τοῦ κόσμου καὶ ἐν ταύτῃ ἡ πλουσιωτέρα. Ὁ ὀργανισμὸς τῆς ἐφαίνετο τέλειος, δὲν διετηρεῖτο πλέον ἐν αὐτῇ τίποτε ἐκ τῶν ἀρχαίων δημοκρατικῶν καὶ ἀριστοκρατικῶν συστημάτων· τὰ πάντα ὑπέκυπτον πλέον εἰς τὸ συμφέρον τῶν τράστ. Οἱ ἑκατομμυριοῦχοι τῆς πόλεως ταύτης ἦσαν ἄνθρωποι ἐν ταύτῃ ἐνεργητικοὶ καὶ ἀσθενικοί, διανοητικῶς ἰσχυροί, ἀλλὰ τῶν ὁποίων ἡ ὑπερβάλλουσα κληρονομικὴ ὑπερευαίσθησις ἠῦξανε πάντοτε μὲ τὴν ἡλικίαν. Ἦσαν ἀσκηταὶ τοῦ πλοῦτου μὲ ὄχρα ὄψεις, μὲ μέτωπα ἐρριτιδωμένα, μὲ ὄμους κυρτοὺς. Πλείστοι τούτων ἀπείχον πάσης χαρᾶς, πάσης εὐχαριστήσεως ἢ ἀναπαύσεως, διήρχοντο τὴν ἀθλίαν ζωὴν των εἰς δωμάτιον ἔνευ φωτὸς καὶ ἀέρος, ἐπιπλωμένον ἀπὸ ἠλεκτρικὰ μηχανήματα, ἐγευματίζον μὲ δύο ὡὰ καὶ ἐκοιμῶντο εἰς κλίνην ἐστρωμένην μὲ λωρία... Τὸ ὄξυγόνον καὶ τὸ φῶς ἔλλειπον ἀπὸ τὴν πόλιν ἐκείνην... »

Δὲν τολμῶ νὰ προχωρήσω· καὶ ἡ μεταφράσις αὐτῆς τῆς περιγραφῆς τοῦ μέλλοντός μας μοῦ καταξοχίζει τὴν καρδίαν, μοῦ θολώνει τὸν νοῦν.

ὦ! πόσον ἤθελα νὰ ἤμην μία ὑπεράνθρωπος δύναμις, εἰς μέγας πανίσχυρος γίγας, ν' ἀναστείλω τὴν φορὰν αὐτὴν τῆς κοινωνίας μας, νὰ σταματήσω τὸ δρομαῖον ἄρμα τῆς καὶ νὰ ξεσχίσω αὐτὸ τὸ ἐκνευριστικὸν πλήν μάγον σύμβολον τοῦ αἰῶνός μας!

Θ. Κ. Μ.

Ν. Σαράδου

ΕΦΗΡΜΟΣΜΕΝΗ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ

Τὸ μόνον ἐν χρήσει διδακτικόν

τῶν **ΕΜΠΟΡΙΚΩΝ Βιβλίων.**

ΠΡΟΣ ΤΗΝ **ΕΥΤΥΧΙΑΝ**

Εὐτυχία, παιδική μου φίλη, πιστὴ σύντροφε τῶν παρελθόντων μοι χρόνων, εἰπέ μοι διατί ἔφυγες; εἰπέ μοι πότε θὰ ἐπανέλθῃς; Ἄλλοτε δὲν σὲ ἐγνώριζον· μὲ ἠκολούθεις ὁμως καὶ ἡ ψυχὴ μου ἦτο ἐλευθέρᾳ πάσης θλίψεως, πάσης μερίμνης.

Τώρα σὲ γνωρίζω, σὲ ἐξυμνῶ· διατί ἀπομακρύνεσαι ἀπὸ ἐμέ; Ἄλλοτε δὲν σὲ προσεκάλουν καὶ ἦσο πάντοτε πλησίον μου, ἔπαιζες μαζὴ μου εἰς τὰ ὄνειρά μου... Τώρα σὲ προσκαλῶ, κλαίω, στενάζω, σὲ ἐπικαλοῦμαι, πλήν... εἰς μάτην!

ὦ φίλη ψυχὴ, ὦ γλυκυτάτη Εὐτυχία, μὴ μὲ ἐγκαταλείψῃς διὰ παντός· ἐπάνελθε καὶ πάλιν πλησίον μου, ἀπόδος εἰς τὸ πνεῦμά μου τὴν προτέραν του γαλήνην καὶ ἡρεμίαν, διαφώτισον τὰς σκοτισθείσας τῆς ψυχῆς μου δυνάμεις, διασκέδασον τὰ καταπλημμυροῦντα τὴν καρδίαν μου μέλανα νέφη τῆς ἀπογοητεύσεως καὶ ἀποθαρρύνσεως καὶ φώτισον πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς μου μὲ τὴν εὐεργετικὴν τῆς Ἐλπίδος ἀκτίνα.

Ἐλθὲ λοιπόν, σὲ ζητῶ. ὦ! φανοῦ, σὲ καθικετεύω, ἐπάνελθε... Ἀπόδος μοι τὸν παλαιόν μου Παράδεισον ἢ δός μοι... ἓνα Παράδεισον νέον!..

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

ΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Sully Prudhomme

ΚΑΤΟΥ ΕΔΩ

Στὸ Σ. ΧΡΥΣΑΦΟΠΟΥΛΟ, ἱατρός

Κάτου ἐδῶ τὰ λούλουδα περνοῦνε καὶ τὰ τραγοῦδια τῶν πουλιῶν οὐνοὺν γοργά. Τὸ ὄνειρό μου εἶνε ἡ ἄνοιξις, ποῦ ἀνθοῦνε παντοτεινά.

Κάτου ἐδῶ τὰ χεῖλη κ' ἂν φιλοῦνε, ἢ βελουδέγγα τοὺς πεθαίνει ὠμορρογιά. Τὸ ὄνειρό μου εἶνε τὰ φιλάκια, ποῦ βαστοῦνε παντοτεινά.

Κάτου ἐδῶ οἱ ἄνθρωποι περνοῦνε γὰ φίλους ἢ γι' ἀγάπη, ποῦ δὲν ἔχουνε περῶ. Τὸ ὄνειρό μου εἶν' τὰ ζευγάρια, ὅπου ζοῦνε παντοτεινά.

Μ. ΑΦΗΝΤΑΚΙΣ

PAOLA LOMBROSO

ΤΟ ΗΘΙΚΟΝ ΣΘΕΝΟΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Α'.

Συνήθεια ἀπὸ αἰώνων ἐπεκράτησε, προκειμένου μὲν περὶ ἀνδρῶν, νὰ λέγωμεν ὅτι τὸ «*ισχυρὸν φύλον*» ἀποτελοῦσιν οὗτοι, περὶ δὲ τῶν γυναικῶν, ὅτι εἰς τὸ «*ἀσθενὲς φύλον*» ἀνήκουσιν αὐταί.

Πᾶσαι αἱ ἐκδηλώσεις τῆς ἐνεργητικότητος, τοῦ θάρρους, τόσον τῆς φυσικῆς ὅσον καὶ τῆς ἠθικῆς ἰσχύος, εἶναι προνόμια τοῦ ἀνδρός.

Ὁ ἀνὴρ χαλυβδίνους ἔχει τοὺς μῦς, χειρίζεται τὴν σπάθην, μεταβαίνει εἰς τὸν πόλεμον, ἀναρριχᾶται τὰ μᾶλλον κινδυνώδη ὄρη, τρικυμιώδεις διέρχεται θαλάσσας, κατὰ πρόσωπον πρὸς τὸν θάνατον προσβλέπει.

Καὶ ἡ γυνή;

Ἡ γυνή, ἡ γλυκεῖα καὶ ἀσθενὴς γυνή, ἣτις καὶ ν' ἀποκόψη ἐκ τοῦ στελέχους κρῖνον καταβάλλει κόπον, ἡ εὐαίσθητος γυνή, ἣτις διὰ τὸ ἐλάχιστον λιποθυμεῖ καὶ φόβου βάλλει φωνὰς ἐπὶ τῇ θέᾳ ἀράχνης ἢ ποντικῆς, πόθεν νὰ ἀρυσθῇ τὸ ἠθικὸν αὐτῆς σθένος, ἐξ οὗ τὸ θάρρος, ἡ ἀντίστασις, ἡ ψυχραιμία;

Τὴν λογικὴν προσβάλλουσιν οἱ ἄνδρες — ἐγωῖσται πάντοτε — μὴ ἀναγνωρίζοντες εἰς τὴν γυναικα τὴν ἰδιότητα, ἣτις ἴσως εἶνε ἡ μᾶλλον θεμελιώδης, ἡ μᾶλλον χαρακτηριστικὴ τῆς ἀτομικότητος αὐτῆς.

Πλέον ἢ συνήθως ἡ γυνή δὲν ἐκδηλοῖ *αὐθρομήτως* ἀλτροῦισμόν, ἀφοσίωσιν, χρηστότητα ψυχῆς, αὐταπάρησιν, ἀπάρησιν πάσης ἐγκοσμίου μερίμνης, θυσίαν, προσόντα, τὰ ὁποῖα θεωροῦνται πάντοτε ὡς ἰδιάζοντα εἰς ἐκτάκτους φύσεις;

Ἡ ἰσχύς, ἡ φυσικὴ δραστηριότης, εἶναι ἡ βάσις, ἡ ἀπολύτως ἀναγκαία, τοῦ ἠθικοῦ σθένους.

Ἄλλ' ἤδη ἡ ἱστορία, ἡ στατιστικὴ καὶ ἡ παρατήρησις ἀποδεικνύουσιν ὅτι εἰς πᾶν τὸ ἀποτελοῦν τὴν φυσικὴν ἀντίστασιν κατὰ τῆς ἀσθενείας, τῆς θλίψεως καὶ τοῦ μόχθου, οὐδόλως ἡ γυνή εἶναι ὑποδεστέρα τοῦ ἀνδρός.

Αἱ ἄγριαι καὶ ἀρχέγονοι γυναῖκες ἐκπληροῦσι τὰ μᾶλλον ἐπίμοχθα ἔργα, καλλιεργοῦσι τὴν γῆν, ἀλέθουσιν τοὺς σπόρους, μετακομίζουσι λίθους βαρεῖς, καὶ πάντα ταῦτα καθ' ὅν καιρὸν θηλάζουσιν ἢ ἐγκυμονοῦσιν.

Οἱ ὄροι τῶν καθηκόντων τῆς γυναικείας ἀδυναμίας καὶ τῆς ἀνδρικής ἀντιστάσεως καὶ δράσεως ἀντιστρέφονται εἰς ἀρχεγόνους πληθυσμούς, ὅπου ἡ γυνή εὐθύς μετὰ τὸν τοκετὸν ἐγείρεται καὶ ἐπιδίδεται εἰς τὰς ἐργασίας αὐτῆς, ἐνῶ ὁ σύζυγος ἐντελῶς ἀπρακτεῖ, δια-

κῶς κατακλινόμενος! Ἦθη καὶ ἔθιμα τοιαῦτα θὰ ἐπεκράτουν, ἐὰν ἡ γυνή δὲν ἦτο ἐκ φύσεως πεπροικισμένη ἐκ καταπληκτικῆς ὄντως ἀντιστάσεως;

Παραλείπω ἀπομεμακρυσμένα παραδείγματα ἀρχαίων λαῶν καὶ ἀναφέρομαι εἰς τὴν σύγχρονον Εὐρώπην, εἰς πολλοὺς τῆς ὁποίας ἀγροτικούς πληθυσμούς αἱ γυναῖκες, ἔτι καὶ νῦν, ἐκτελοῦσι τὰ μᾶλλον ἐπίμοχθα ἔργα. Ἐν Ἐρζεγοβίνη αἱ γυναῖκες ὑποζευγνύονται εἰς τὸ ἄροτρον, ἀντὶ τῶν βοῶν, εἰς τὰς Ἄλπεις μεταφέρουσι φορτία σιτηρῶν, ἀντὶ τῶν ἡμιόνων.

Δὲν ὑπάρχει ἀθλητισμός, ἀπαιτῶν θάρρος, καρτεροψυχίαν καὶ ψυχραιμίαν, τοῦ ὁποίου δὲν συμμετέχει ἡ γυνή, καὶ τοῦτο μετὰ τόλμης καὶ ἐπιτυχίας. Ἰππεύει, κολυμβᾷ, ξιφασκεῖ, διατρέχει ἐκτάσεις μεγάλας διὰ ποδηλάτου, δι' αὐτοκινήτου, καὶ ἀνέρχεται τὰς Ἄλπεις, τοῦθ' ὅπερ ἀπαιτεῖ οὐχὶ μόνον σιδηροῦς μῦς καὶ ἀντίστασιν ἑκτακτον, ἀλλὰ καὶ ἐτοιμότητα πνεύματος, σύνεσιν, περιφρόνησιν τῶν κινδύνων καὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἰδιότητος, τὰς ὁποίας τὸ φυσικὸν καὶ ἠθικὸν σθένος ἐναμίλλως παρέχουσιν εἰς αὐτήν.

Καὶ ἕτερος ὑπάρχει ἀθλητισμός — ἂν καὶ δὲν καλεῖται ἀθλητισμός, ἔνεκα τῶν δυσχερειῶν καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτοῦ — ἐν ᾧ καταφαίνεται ἡ φυσικὴ ἐνέργεια καὶ τὸ ἠθικὸν σθένος τῆς γυναικός, ἡ εὐστάθεια καὶ ἡ γενναιότης αὐτῆς. Πεποιθήσις ἐπικρατεῖ ὅτι ἡ ἐξερεύνησις νέων χωρῶν, προαπαιτοῦσα ὑπεράνθρωπον τόλμην καὶ ἀπειρίαν κινδύνων προσβάλλουσα, ἀποκλειστικῶς εἶναι ἔργον τῶν ἀνδρῶν καὶ ὅτι οὗτοι μόνον δικαιοῦνται ἐπὶ τῆς ἐκ ταύτης δόξης.

Καὶ ὅμως πολυάριθμοι ὑπάρχουσι γυναῖκες ἐξερευνητρίαι, περιηγήτριαι, αἵτινες, περιφρονητικῶς πρὸς τοὺς κινδύνους τοῦ ἀγνώστου προσβλέπουσαι, εὐθαρσῶς τὸν ἀγῶνα ἀναλαμβάνουσιν.

Ἡ κυρία Κουδρῶ (Coudreau) ἐξερεύνησε μετὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς τὰς ἐπιδημιολογίας τῆς χώρας τῆς Γουϊάννης καὶ ἀνεκάλυψε νέους ποταμούς ἐν Βραζιλίᾳ, εἰς μέρη ἀπρόσιτα, ἔνεκα τῶν ἐν αὐτοῖς ἀγρίων Ἰνδῶν. Ὁ σύζυγός τῆς ἀπέθανε κατὰ τὸ 1899, ἀλλ' ἡ ἀνδρεία γυνή ἐξηκολούθει τὰς ἐξερευνησεις.

Ὁ Λίβιγκστον (Livingstone), ὁ μεγαλύτερος ἀφρικανὸς ἐξερευνητὴς τοῦ αἰῶνος ἡμῶν, συνωδεύετο ὑπὸ τῆς συζύγου του. Αὐτὴ τὸν ἀπέσπασεν ἀπὸ τοῦ θανάτου ἐν Σουπάγκα καὶ στωϊκῶτα ἀπέθανεν, ἀρνηθεῖσα νὰ ἐγκαταλείψῃ αὐτὸν ἐν Ζαμβέζη.

Ὁ Βέκερ (Baker) ὅστις κατὰ τὸ 1864 ἀνεκάλυψε τὴν λίμνην Νυάνζα, ὁμολογεῖ ὅτι εἰς τὸ θάρρος, εἰς τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην τῆς συζύγου του ὄφειλε τὴν ἐπιτυχίαν.

Ἡ Ζοφερίνη Πήρυ (Peary) συνώδευσε τὸν σύζυγόν τῆς κατὰ τὸ 1902 εἰς τὸν Πόλον, καὶ ἐν μέσῳ τῶν τόσων στερησεῶν εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἀνατρέφῃ τὸ μικρὸν τέκνον τῆς!

Τὸν Κνουδ Ράμουσεν (Rasmusen) εἰς

τὸ ταξίδιον αὐτοῦ εἰς Γροιλανδίαν συνώδευον αἱ ἀδελφαί του.

Ὁ Ρῶσος Ποτανὶν καὶ ὁ Οὐγγρος Οὐζφάλβυ (Ujfalvy) διωργάνωσαν ἐκδρομὴν ἀνὰ τὴν Κεντρικὴν Ἀσίαν συνοδευόμενοι ὑπὸ τῶν συζύγων αὐτῶν. Ἡ κυρία Οὐζφάλβυ, ἣτις ἦτο Παρισινὴ ἐκ γενετῆς, ἔσχε τὸ εὐτύχημα νὰ ἐπανακάμψῃ εἰς Εὐρώπην καὶ περιέγραψεν εἰς ἰδιαιτερον βιβλίον τὰ δεινοπαθήματα τῆς ἐκδρομῆς καὶ ἰδίᾳ τὰς ἐκτάκτως κινδυνώδεις ἀποπλανήσεις αὐτῆς. Οἱ δύο ἄνδρες καὶ ἡ κυρία Ποτανὶν, ἣτις μέχρις ἐσχάτων ἀγογγύστως ὑπέμενον, εἶχον ἀποθάνει.

Φρικώδεις ὑπῆρξαν αἱ περιπέτειαι τῆς συζύγου τοῦ ἱεραποστόλου ἐξερευνητοῦ Ρυνάρδ (Rynhard). Συνώδευε τὸν σύζυγόν τῆς μετὰ τοῦ τέκνου τῆς εἰς τὸ Θιβέτ. Ἐκτάκτως δυσχερῆς ἦτο ἡ πορεία καὶ εἰς ἄκρον ἐπικίνδυνος. Πλησίον τῆς χώρας Λάσα προσεβλήθησαν ὑπὸ ληστοικῆς συμμορίας. Πάντες οἱ συνοδευόντες τὸ ζεῦγος ἄνδρες ἐφρονεύθησαν. Ὁ σύζυγος, ἡ σύζυγος μετὰ τοῦ τέκνου τῶν ἐπὶ ὄρας πολλὰς ἔμενον κεκρυμμένοι ἐντὸς θάμνων πυκνῶν. Ἐκλιπόντος τοῦ κινδύνου, ὁ σύζυγος εἰς πλησιόχωρον διηυθύνθη συνοικισμὸν, ὅπως βοήθειαν ἐπικαλεσθῇ καὶ ζητήσῃ τροφίμα. Μάτην ἀνέμενον αὐτὸν ἡ σύζυγος δὲν ἐπανῆλθεν. Ἐφρονεύθη ὑπὸ τῶν ληστῶν... Ἀνέλαβε, τότε, νὰ εὕρῃ καταφύγιον, καὶ μετὰ ὁδοιπορίαν τριάκοντα ὁλῶν ἡμερῶν, ἐν μέσῳ ἀπεριγράπτων κακουχιῶν, μόνη, τὸ τέκνον τῆς εἰς τὰς ἀγκάλας φέρουσα, κατώρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν πόλιν Τὰ-Τσέν-Λοῦ.

Ἄλλα παραδείγματα τοιαῦτα ἄπειρα δύναμαι ν' ἀναφέρω. Ἐξαρκοῦμαι εἰς τὴν μνησίαν τῶν ὀνομάτων τῆς Ἰδας Πφάιφερ (Pfeiffer), τῆς δεσποινίδος Ἄννης Τάυλορ (Thylor), τῆς κυρίας Βίσχοπ (Bishop), τῆς δεσποινίδος Τίν (Tinne). Ἀπασαί αὐταί ἐναργῆ παρέσχον δείγματα τύπων θάρρους καὶ γενναιότητος, *φυσικοῦ καὶ ἠθικοῦ* σθένους.

Μ. ΣΩΦΡΟΝΙΔΗΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΜΠΑΡΟΣ ΤΟΥ

Κάποιος ποτὲ τὸν Θάνατο κουμπάρο εἶχε κάνει
καὶ τὸν ἐπαρεκάλεσε πολὺ σὺν συγγενῇ
νὰ τὸν μνήσῃ σὺν θ' ἀληθῇ ἢ ὥρα τοῦ θανάτου,
γὰ τὸ μακρὸ ταξίδι του καλὰ νὰ τοιμασθῇ.

Ἄλλὰ, μὰ μέρα, ἔξαφνα, τ' ἀμπέλ' ἐνῶ τρογοῦσε,
κ' ἕνα βαρέλι βούλωνε κρασί γιὰ τὴν μικρῇ,
ποῦ θᾶνοιγε ἔς τὸν γάμο τῆς καὶ θᾶπινε ἔς τὴν γειά τῆς
εἴκοσι χρόνια ὕστερα μετὰ τὸν γαμβρὸ μαζύ,

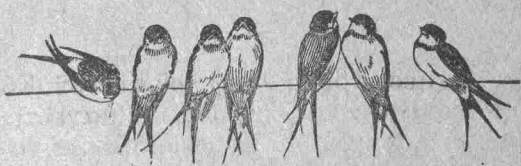
νᾶσον κ' ὁ Χάρος ἐφθασε μετὰ κοφτερὸ δρεπάνι,
καὶ τὸν κουμπάρο βλέποντας, μετὰ τόνον φοβερό,
— Κουμπάρε, εἶσαι ἐτοιμὸς; τοῦ λέγει.

— Ὁχι, φίλε, ἀφ' οὗ δὲν με μνήσες γιὰ νὰ τοιμασθῶ.
— Μὲ συγχωρεῖς, κουμπάρε μου, σὲ μνήσα τοσάκις,
πόνοι, κουμῶρ, ἀνορεξιά, βηχίῳ, ρευματισμοί,
εἶνε θανάτου μνήμα, ἔς τὸν ἀνθρώπο δῶ κάτω,
καὶ πάντα νᾶνε ἐτοιμὸς ὀφείλει ἔς τὴν στιγμή.

Εἶπε καὶ θέρισε μετὰ μιάς, τὸν ἄμοιρο κουμπάρο,
ἐνῶ αὐτὸς λογάριζε ἐκεῖνη τὴν στιγμή,
πῶς γιὰ προικὸν τῆς κόρης του χρειάζειτ' ἕνα ἀμπέλι
μ' ἕνα σπιτάκι δίπλατο κοντὰ εἰς τὴν αὐλή.

Σάνθη

Π. ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΗΣ

Ο ΕΚΤΟΠΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ

Υπάρχουν πτηνά μόνιμα και πτηνά έκτοπιζόμενα. Τὰ τελευταία μεταναστεύουν τὸν χειμῶνα ἀπὸ τῶν ψυχρῶν εἰς τὰ θερμότερα κλίματα, ἵνα ἐκεῖ εὗρωσιν ἀφθονώτεραν τροφήν καὶ εὐκρατέστερον περιβάλλον. Ὁ Θεὸς ἔχει προικίσῃ τὰ πτηνὰ ταῦτα μὲ τοιαῦτα προβλεπτικὰ ἐνστικτα, ὥστε νὰ γνωρίζουν τὴν ὑδρομετρικὴν κατάστασιν τῆς ἀτμοσφαιρᾶς καὶ νὰ προμαντεύωσι τὴν τοῦ χειμῶνος προσέγγισιν. Ἐντεῦθεν καὶ οἱ ἄνθρωποι, εἰς τὸν χρόνον τοῦ ἐκτοπισμοῦ τῶν πτηνῶν ἀποβλέποντες, γινώσκουν ὅτι πλησιάζει ἡ χειμερινὴ ὥρα. Καὶ ὁ προφήτης δὲ Ἰερεμίας, εἰς τὴν συνήθειαν ταύτην τοῦ ἀποδημητικοῦ τῶν πτηνῶν στηριχθεὶς, ἐκήρυσσε προσκλαιόμενος ὡς ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ: « *Τρυγῶν καὶ χελιδῶν, ἀγροῦ στρουθία, ἐφύλαξαν καιροὺς εἰσόδων ἑαυτῶν, ὁ δὲ λαὸς μου οὗτος οὐκ ἔγνω τὰ κρίματα Κυρίου* ».

Εὐθύς λοιπὸν ὡς ἔλθῃ ὁ καιρὸς τῆς ἐκκινήσεως, εἰς τόπος κοινῆς συναθροίσεως ὀρίζεται ὑπὸ τῶν πτηνῶν. Οἱ ταξειδιῶται σπεύδουν καὶ σπεύδουν καὶ σπεύδουν. Ἀνέρχονται ἐπὶ ἐνὸς λόφου ἢ ἐπὶ ἐνὸς κωδωνοστασίου καὶ ψάλλουν τὸ ἀποχαιρετιστήριον ᾄσμα εἰς τὴν ἀγαπητὴν γῆν, ἣν πέπρωται ν' ἀφήσουν: Χαίρετε, δάση καὶ λόφοι καὶ κοιλάδες! Χαίρετε, φυλλώματα κατάφυκτα, εἰς τὰ ὁποῖα ἀντήχησαν οἱ μινυρισμοὶ μας! Χαῖρε, γαλανόλευκε οὐρανέ, κάτω ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐψάλαμεν τοὺς γλυκυτέρους μας ἔρωτας. Καὶ σύ, τερψίθυμος πηγὴ, εἰς τὰ δροσερὰ νάματα τῆς ὁποίας ἐλουόμεθα καὶ ἤτις τὴν στιγμὴν ταύτην ρέεις, ὡς παράπονον νὰ ἀφίης, χαῖρε! Μὴ θρηνηθῆς θὰ ἔλθωμεν πάλιν καὶ θὰ σὲ ἐπανεύρωμεν.

Εἶτα παρατάσσονται ἐν εἴδει στρατοπέδου. Σχηματίζονται εἰς σχῆμα Ἰῶτα ἢ Λάμβδα. Διατί; Διὰ νὰ σχίζουν εὐκολώτερον τὸν ἀέρα. Ἐνῶ, ἐὰν ἐσχημάτιζον ἐν τετράγωνον, φέρ' εἰπεῖν, ἡ Λάμβδα ἀνεστραμμένον (V), εὐκόλως ὑπὸ τῶν ἀνέμων θὰ διεσκορπίζοντο. Εἰς πρόσκοπος βαδίζει πρῶτος, ἥρως γενναίουψυχος ἀληθινός. Ὄταν δὲ κουρασθῇ, ἐπιστρέφει εἰς τὰ ὀπίσω ὡς οὐραγός καὶ τὸν ἀντικαθιστᾷ ἄλλος. Ἐὰν δὲ πτηνὸν τι εἶνε ἀσθενὲς ἢ ἀπειρον εἰς τὴν ὁδοπορίαν, τὸ ὑποβοηθοῦσιν οἱ σύντροφοί του, δίδοντες (ἀλλοίμονον!) μαθήματα ἀλληλοβοηθείας εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους.

Οὕτω τὰ ἀγαπητὰ πτηνὰ μᾶς ἐγκαταλείπουν, ἀφίοντα ὀπισθὲν τῶν μόνων τὰς πυραλίδας ἢ τὰ πτωχὰ στρουθία, περὶ ὧν θὰ φροντίσῃ ὁ Θεός, ἢ τὰ ἐγκάθειρκα πτηνὰ τῶν κλωβίων μας, τὰ ὁποῖα καὶ ταῦτα ταράσσονται ἀνησυχῶς εἰς τὰς εἰρηκτὰς τῶν κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, ὡσεὶ θέλουν ἐπιμόνως ν' ἀκολουθήσουν τοὺς ταξειδεύοντας συντρόφους τῶν. Πῶς

δὲ ἀναλαμβάνουν τὰ εὐκαταφρόνητα ταῦτα δημιουργήματα ὁδοπορίαν τόσον μακρυνήν; Μήπως ἔχουν γεωγραφικὰς καὶ μετεωρολογικὰς γνώσεις, διὰ νὰ περάσουν τὴν Μεσόγειον ὄλην; Μήπως φέρουν μεθ' ἑαυτῶν γεωγραφικοὺς χάρτας ἢ ναυτικὰς πυξίδας, διὰ νὰ γνωρίζουν ποῦ κατευθύνονται; Μήπως ὑπέκουν εἰς ὁδηγοὺς καὶ ἀρχιστρατήγους, βαδίζοντας ἐπὶ κεφαλῆς τῶν; Ὁχι.

Καὶ ὅμως, ὡς οἱ ἐμπειρότεροι τῶν ναυτικῶν, εὐρίσκουν τὸν δρόμον τῶν καὶ καταντῶσιν εἰς τὸ τέμα τῶν. Πῶς; Διὰ τῆς ἀμέσου ἐπεμβάσεως καὶ ἐπιρροῆς Ἐκείνου, ἐν ᾧ πάντες ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν, λέγει ὁ Νεῦτων. Διὰ τῆς ἐπεμβάσεως καὶ καθοδηγίας τοῦ Θεοῦ. Ναί. Διὰ τῆς καθοδηγίας τοῦ Θεοῦ μετατοπίζονται τὰ ἀναρίθμητα αὐτὰ στίφη διὰ μέσου ὁρέων καὶ ἐρήμων καὶ ὠκεανῶν. Διὰ τῆς καθοδηγίας τοῦ Θεοῦ καθίστανται ἀτρόμητοι θαλασσοπόροι καὶ μὲ σκάφη μικρά, ὡς κελύφη, ἀνλακίζουσιν τὸ γαλανόμορφον στερέωμα, ἀνυψούντες ἀντὶ ἰστίων τὰ πτερά. Φεύγουν καὶ φεύγουν καὶ φεύγουν!

Πόσα; Ἀναρίθμητα. Ὁ Ὠδουβὸν εἶχε τὴν ὑπομονὴν νὰ μετρήσῃ μίαν ἡμέραν 1,115,000, 000 ἀποδημουσῶν περιστερῶν. « *Τίνες οἶδε ὡς νεφέλαι πέτανται καὶ ὡσεὶ περιστερὰὶ σὸν νεοσσοῖς;* » ἔκραξε καὶ ὁ προφήτης Ἡσαΐας ἐν θάμβει, καθορῶν νοερῶς τὴν ἀθρόαν τῶν ἐθνῶν εἰς τὸν Χριστιανισμὸν προσέλευσιν. Καὶ φεύγουν καὶ φεύγουν καὶ φεύγουν! Καὶ μᾶς ἀφίονουν ἡμᾶς τοὺς δυστυχεῖς ἄνευ ψαλτῶν, ἄνευ ὀρχήστρας, ἄνευ περιβάλλοντος ἐμφυχουμένου ἀπὸ τὸ κελάδημά τῶν, ἐρήμους καὶ μόνους εἰς τὸν μακρόθεν συρίζοντα χειμῶνα! ὦ, πότε θ' ἀνατείλῃ τὸ ἔαρ καὶ πάλιν; ὦ, πότε θὰ μᾶς ἀποστειλῆς τοὺς προσφιλεῖς μας καὶ αὐθις, ὦ Θεέ;

*Πότε θὰ ἔλθῃ ἡ ἀνοιξίς,
καθ' ἣν ἐξωρισμένοι τόσοι
ἐντὸς τῶν πατρικῶν αὐλῶν
καὶ αὐθις θὰ συνενωθῶσι;*

Σὺ μόνος οἶδας. Ἡμεῖς δὲ προσμένομεν μεθ' ὑπομονῆς, ἀπὸ τὰς ἀποδημίας καὶ ἐνδημίας τῶν πτηνῶν τρέφοντες τὰς γλυκυτάτας μας ἐλπίδας περὶ τῆς βεβαίας συναντήσεως μας μετὰ τῶν ἡμετέρων φιλιτάτων.

ΚΩΝΣΤ. Ν. ΚΗΛΛΙΝΙΚΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

— Φαιδρὰ ἀνάγνωσις εἶναι τόσον χρήσιμος εἰς τὴν ὑγείαν, ὅσον καὶ ἡ γυμναστικὴ εἰς τὸ σῶμα.

Κάντιος.

— Κερδίζει κανεὶς τὰ τρία τέταρτα τῆς ζωῆς του ἀποφεύγων τὰς ἀνωφελεῖς ἀναγνώσεις.

Ἐσοι θέλετε νὰ λάβητε μέρος τὸ Πάσχα εἰς τὴν ἐκδρομὴν Ἱεροσολύμων ἐγγραφεῖτε ἀπὸ τοῦδε καὶ πληρώσατε τὸ τμήμα τοῦ εἰσιτηρίου διὰ μηνιαίων δόσεων. Ζητήσατε περιληπτικὸν πρόγραμμα ἀπὸ τὸν ὀργανωτὴν τῆς ἐκδρομῆς κ. **Θωμᾶν Βαλαλᾶν, Γαλατᾶ, Χάνιον Ἁγίου Πέτρου.**

ΣΤΗ ΝΟΕΜΗ ΖΩΗΡΟΥ

Ἐσὺ ποῦ τῆς ὀρφάνιας τὴν πίκρα μετριάξεις, ἔσὺ ποῦ τὴν συντρέχεις μ' ἀγάπη καὶ μὲ πόνο, ἔσὺ ποῦ πάντα μ' ἔργα κι' ὄχι μὲ λόγια μόνο στῶν ὀρφανῶν τὴν κάψα γλυκερὰ δροσιὰ στα-
[λάξεις
καὶ μέσα στὰ καλά σου καὶ τὰ φτωχὰ θυμᾶσαι,
εὐλογημένη νᾶσαι.

Τ' ἀπόκληρα τῆς τύχης
ἄχ! ὅπου κι' ἂν τὰ τύχης
παιδάκια σου θαρρεῖς.

Χωρὶς ὑπερηφάνια
σκύβεις πρὸς τὴν ὀρφάνια
καὶ τὴν παρηγορεῖς.

Κι' ἐκείνη δακρυσμένη
καὶ συγκεκινημένη
μ' ἀγάπην εὐλογεῖ,

Τὰ χέρια ποῦ τὴν ντύνουν
καὶ βάλσαμο τὴν χύνουν
σὲ κάθε της πληγῇ.

Κι' αὐτοὶ ποῦ θὰ θελήσουν
ἔσὲ νὰ μιμηθοῦν,
ἴσως δὲν θησαυρίσουν,
ἀλλὰ θὰ τιμηθοῦν.

Πολλοὶ σὰν ἀκοῦνε
γι' αὐτὰ νὰ μιλοῦνε
δακρῦζουν, στεναρίζουν.

Μὰ ἄλλοι συντρέχουν
αὐτὰ ποῦ δὲν ἔχουν
γονεῖς καὶ ρημάζουν.

Ἐσεῖς ποῦ σκορπάτε
χωρὶς νὰ μετροῦτε
τὰ τόσα σας χρήματα,

Ἄχ! δώστε λιγάκι
ξερὸ κᾶν ψωμάκι
ἵσ' ἀνεύθυνα θύματα.

Μὲ λόγια δὲν δίδουν στὴ φτώχεια ψωμί-
τρὶς χαῖρε καὶ πάλι,
καρδία μεγάλη,
καλὴ Νοεμῇ!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΡΙΖΑΣ

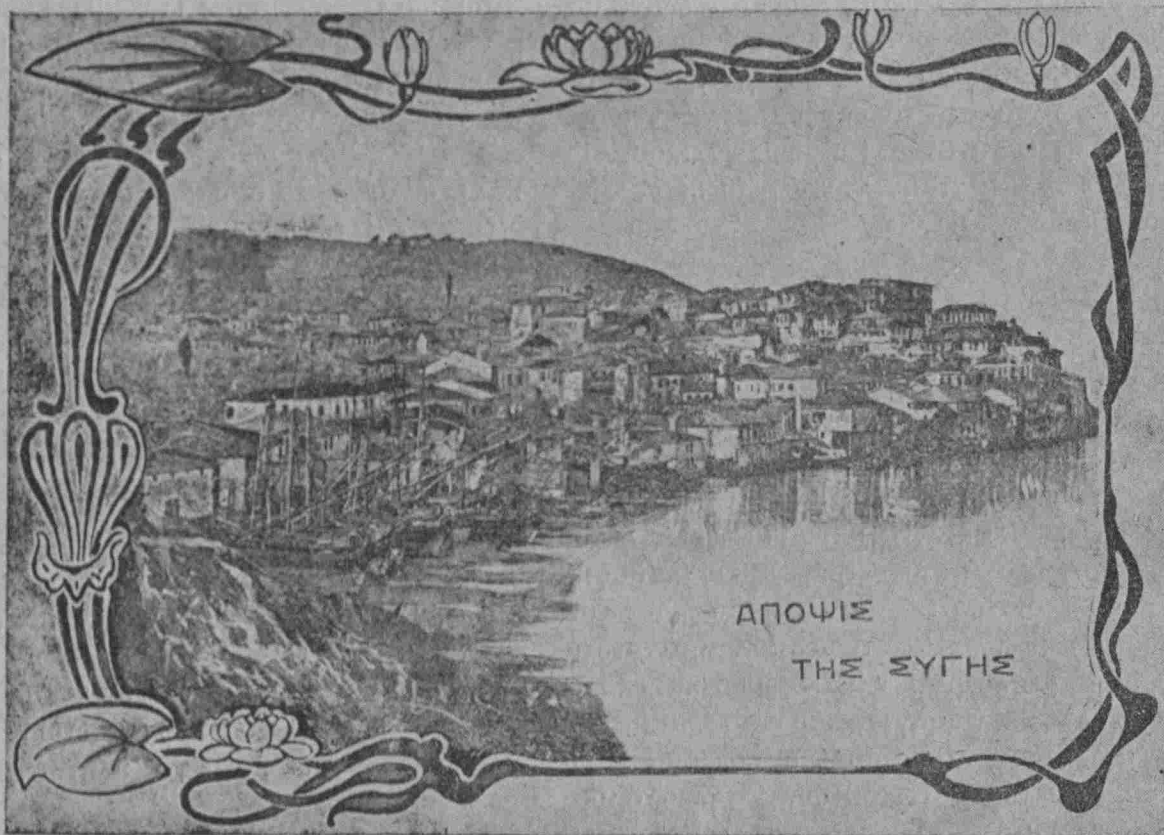
ANЕКΔΟΤΑ

Διάσημος καθηγητὴς τῆς ἰατρικῆς Σχολῆς τοῦ Ἐδιμβούργου διωρίσθη πρὸ τριακονταετίας ἰδιαιτέρως ἰατρός τῆς βασιλείσεως τῆς Ἀγγλίας Βικτωρίας. Τὴν εἰς αὐτὸν γενομένην ὑψηλὴν τιμὴν ἀνῆγειλε στομφοδῶς εἰς τοὺς μαθητὰς του ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς κλινικῆς.

Εἰς φοιτητῆς τότε ἤρχεισε νὰ ψάλλῃ τὸν ἐθνικὸν ὕμνον: «god save the Queen» (Κύριε, σῶσον τὴν Βασίλισσαν).

Τὸ 1887 εἰς θεῖος τοῦ διασῆμου ἰταλοῦ ποιητοῦ Καρδοῦτσι ἐδημοσίευσεν μίαν ἱστορικὴν μονογραφίαν, τὴν ὁποῖαν οἱ φίλοι του καὶ ὁ τύπος ἔχαρᾷ κτήρισαν ὡς πνευματώδη. Ἐκ τῆς μονογραφίας ταύτης ἔστειλε καὶ ἐν ἀντίτυπον εἰς τὸν ἀνεψιὸν καὶ τὸν παρεκάλει νὰ τοῦ εἰπῇ τὴν γνώμην του. Ὁ ἀνεψιὸς δὲν ἀπήντησε καὶ ὁ θεῖος ἠναγκάσθη νὰ ξαναγράψῃ. Τότε ὁ Καρδοῦτσι ἔγραψεν ἐπὶ τίνος ἐπισκεπτηρίου του: «Θεῖε, εἶσαι ἕνας τυφλοπόντικος τῶν βιβλιοθηκῶν».

ΤΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ * * * * *

ΑΠΟΨΙΣ
ΤΗΣ ΣΥΓΗΣ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΔΙΑΛΟΓΟΥΣ ΤΟΥ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ

ΤΑ ΑΝΤΡΑΒΕ

Είναι γνωστόν ότι ο Σωκράτης δὲν συνέζη ειρηνικῶς μετὰ τὴν Ξανθίππην. Αὐτὴ εἶχεν ὕψος διεστραμμένον καὶ εὐερέθιστον, ἀλλὰ καὶ οἱ χλευαστικοὶ τρόποι τοῦ φιλοσόφου τὴν ἐξηρέθιζον περισσότερο. Ὡς ὅλαι αἱ γυναῖκες, αὐτὴ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ οὔτε νὰ δεχθῇ τὴν εἰρωνεῖαν, ὁ δὲ Σωκράτης ἦτο ὁ μεγαλείτερος εἰρων ὄλων τῶν αἰώνων καὶ ὄλων τῶν χωρῶν. Ἐπὶ πλέον ἠγάπα νὰ ἠθικολογῇ ἐπ' εὐκαιρίᾳ παντὸς πράγματος καὶ ἐπεισοδίου, αὐτὸ δὲ τὸ σύστημα πολὺ ὀλίγον ἀγαποῦν αἱ γυναῖκες.

Μίαν ἡμέραν, ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του, εὗρε τὴν Ξανθίππην ἐνδυομένην ἀπὸ μίαν δούλην· εἶχε φορέσει ἐν ἔνδυμα τόσον στενὸν καὶ συνεσφιγμένον πρὸς τὰ κάτω, ὥστε μόλις ἠδύνατο νὰ φέρῃ τὸν πόδα ἐμπρός.

— Δι' ὄνομα τοῦ Διὸς, φωνάζει ὁ Σωκράτης, σκέπτεσαι νὰ ἐξέλθῃς μ' αὐτὰ τὰ ἐνδύματα ;

— Διατί ὄχι, ἀπήντησεν ἡ Ξανθίππη, ἐξερεθισθεῖσα.

— Διότι μοῦ φαίνεται ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ βοδίσης ὅπως εἶσαι δεμένη καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ θὰ σὲ ἀκολουθοῦν μετὰ γέλοια καὶ φωνάς.

— Λέγεις, Σωκράτη, τὰς ἀνοησίας ποῦ συνειθίζεις. Ὅλαι αἱ γυναῖκες φοροῦν τέτοια ἐνδύματα, εἶναι τῆς μόδας.

— Χαριτωμένη μόδα, ἡ ὁποία σὰς ὑποχρεώνει νὰ ἐνδύσῃ μετὰ αὐτὸν τὸν γελοῖον τρόπον. Καὶ διὰ τὴν μόδα αὐτὴ βάζεις ποῦδρα τοῦ κριθαριοῦ εἰς τὸ πρόσωπόν σου καὶ κοκκινάδι εἰς τὰ χεῖλη ;

— Βῆβαια.

— Καὶ αὐτὴν τὴν κόμωσιν ποῦ ὁμοιάζει μετὰ ἀληθινὸ φρούριον ;

— Μάλιστα.

— Τότε λοιπὸν, ἂν ἦτο τῆς μόδας θὰ ἐξήχεσο ὀλόγυμνος ἢ θὰ ἐβάδιζες μετὰ τὰ τέσσαρα ;

— Λέγεις, πράγματα ἀνόητα, Σωκράτη, ὥστε δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ ἀπαντήσω. Δὲν καταλαμβάνεις λοιπὸν ὅτι ἂν φοροῦμε τέτοια ἐνδύματα, τὰ φοροῦμε διότι μ' αὐτὰ δεικνύμεν καλλίτερα τὰς γραμμὰς τοῦ σώματός μας ;

— Ἐ! καὶ ποία ἀνάγκη διὰ μίαν τιμίαν γυναῖκα νὰ δεικνύῃ τὰς γραμμὰς τοῦ σώματός της ;

— Μία γυναῖκα πάντοτε κολακεύεται νὰ εἶναι ὠραία καὶ ν' ἀρέσῃ.

— Μάλιστα, ἀλλὰ μόνον εἰς τὸν σύζυγόν της· δὲν εἶναι λοιπὸν ἀνάγκη νὰ ἐλκύνῃ τὰ βλέμματα ὄλου τοῦ κόσμου. Μόνον αἱ κοκέτται εἰμποροῦν νὰ κάμουν αὐτό· ἀλλὰ ἀπὸ τίνος καὶ οὕται αἱ τίμιαι γυναῖκες ἀρέσκονται νὰ ἐνδύονται ὅπως αἱ ἑταῖραι καὶ μιμοῦνται τοὺς τρόπους καὶ τὰ ἦθη των.

— Ἄν ἐξακολουθῆς, Σωκράτη, νὰ διδάσκῃς, σοῦ λέγω ὅτι χάνεις τὸν καιρὸ σου.

— Καὶ ἐγὼ σοῦ λέγω ὅτι ἔχεις ἄδικον νὰ μὴ μ' ἀκοῦς, ὁμιλῶ διὰ τὸ καλὸν σου. Νομίζεις μετὰ ὅλα αὐτὰ τὰ τεχνάσματα τῆς τοαλέττας ὅτι γίνεσαι πειὸ ὠραία ; Ἄ! ὅλως διόλου μάλιστα γίνεσαι γελοία καὶ ὅλοι θὰ σὲ εἰρωνεύωνται.

— Ψεύματα.

— Ἴσως αὐτὰ τὰ στενὰ ἐνδύματα δεικνύουν τὴν καλλονὴν ἐκείνων, τῶν ὁποίων τὰ σώματα εἶναι σὰν τὰ ἀγάλματα. Ἄλλ' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μετὰ κάμνει νὰ χάνω τὸν νοῦν μου, εἶναι νὰ βλέπω γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι σὰν καὶ σὲ δὲν εἶναι οὔτε νέαι, οὔτε ὠραῖαι . . .

Ἐν τῇ μεσημβρινῇ ἀκτῇ τοῦ Κιανοῦ Κόλπου, μετὰ τὴν Μουδανίαν καὶ Τριγλίαν, ἐπὶ μαγευτικῆς τοποθεσίας, κεῖται ἡ Συγὴ. Ἡ κωμόπολις αὕτη διακρίνεται διὰ τὴν πρὸς τὴν παιδείαν τάσιν τῶν κατοίκων της, ὡς τοῦτο ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς πληθώρας τῶν τε κληρικῶν καὶ λαϊκῶν διδασκάλων καὶ ἐπιστημόνων, οἵτινες κλειζοῦσι σήμερον τὴν ἄλλοτε ἀκμάζουσαν πατρίδα των, ὡς καὶ ἐκ τῶν μεγαλοπρεπῶν σχολῶν, τὰς ὁποίας ἀνεγείρει, εἰς ἃς φοιτῶσι 200 περίπου μαθηταὶ καὶ μαθήτριά καὶ διὰ τὰς ὁποίας δαπανᾷ κατ' ἔτος περὶ τὰς 300 λίρας, καταβαλλομένης ἐκ τοῦ ταμεῖου τῆς Κοινωτικῆς Ἐκκλησίας τῶν Ταξιαρχῶν, ἥτις ἄγει τὴν ἐπέτειον αὐτῆς τῇ 6 Σεπτεμβρίου, καθ' ἣν συρρέουσι πλείστοι προσκυνηταί.

Ὁ συνοικισμὸς τῆς κωμοπόλεως ἀποτελεῖται ἐκ 300 οικογενειῶν, καταγινόμενων εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν ναυτιλίαν.

Προϊόντα δὲ τοῦ τόπου εἰσὶν αἱ ἐλαῖαι καὶ ἡ μέταξα.

[ΧΡ. ΑΥΓ.]

Σ. Δ. Α. Ο — Μετ' εὐχαριστήσεως προσθέντες εἰς τὰς ἐν τῇ στήλῃ ταύτῃ ἀναγραφείσας πληροφορίες μας περὶ Μουδανίων, ὅτι ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Μαρτίου ἰδρύθη τῇ πρωτοβουλίᾳ φιλομούσων καὶ φιλοπροόδων νέων τῆς πόλεως ταύτης Γυμναστικὸς καὶ Μουσικὸς Σύλλογος, ὁ ὁποῖος συγκεντρώνει τὰς θερμοτάτας τῶν συμπαθειῶν ὅλης τῆς Κοινότητος καὶ ὑπὸ τὰς ἀόκνους προσπάθειάς δύο ἐπιτίμων Συμβούλων αὐτοῦ, κ. κ. Στ. Γαϊτάνου καὶ Κ. Μιχαηλίδου, ἐργάζεται κάλλιστα.

— Σ' εὐχαριστῶ.

— . . . νὰ νομίζουν ὅτι ταῖς ἀρκεῖ νὰ μιμῶνται τὸς κοκέττας διὰ νὰ φαίνωνται θελκτικαί. Κύτταξε, Ξανθίππη, ἡ ὠραιότης εἶναι δῶρον ἀνεκτίμητον, ἀλλὰ σπάνιον, τὸ νὰ νομίζῃς δὲ ὅτι ἠμπορεῖς μετὰ αὐτὰ τὰ μέσα νὰ γίνῃς ὠραία, εἶναι τρέλλα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν εὐχομαι νὰ θεραπευθῆς γρήγορα.

— Καὶ ἐγὼ, Σωκράτη, ἀπαντᾷ μετὰ θυμὸν ἢ Ξανθίππη, σὲ λέγω ὅτι εἶσαι ὁ πειὸ βλάξ, ὁ πειὸ ἄθλιος καὶ ὁ πειὸ χυδαῖος τῶν συζύγων.

ΕΤΙΕΡΝΕ ΡΕΥ

Ἄπὸ τὴν ΓΡΑΕΚΙΑ

PASSA TEMPO

Γιὰ τὸ « Δευκώμα »

τοῦ Δεωνίδα Δέλτα Ἀλεξιάδου, δημοσιογράφου καὶ μαθητοῦ « πρὸ πέντε καὶ ἐπέκεινα μηνῶν τῆς Μεγαλονύμου ».

Δὲ φτάνει ἡ Κρήτη, ὁ Τυμφορηστός, τὰ Τράμ καὶ ἡ Χολέρα ποῦ μᾶς ἀφήκαν ὅλους μας ἀπὸ τὸ φόβο πτώματα, μόνον ἐνέσκηψες καὶ σὺ, ἀρρώστεια χειροτέρα, μετὰ σίχους καὶ . . . Δευκώματα !

CHANTÉCLAIRE

Τὸ παράπονον κάμπορου . . . πετεινοῦ !

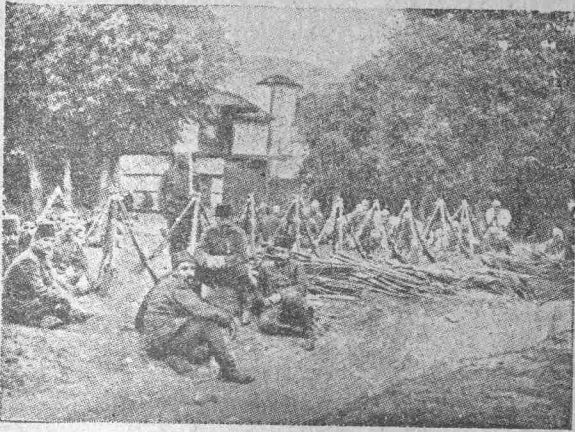
Ἄφιερωμένο στὸν ἐκατομμυριοῦχο κ. Ροστάν. Καὶ παλάτι ἀγόρασες καὶ κομπὲ κι' ἀπ' ὅλα, γιατί, λέει, ἔκαμες τοὺς ἀνθρώπους κότες, Μόν' ἐγὼ δὲν κέρδισα στὴ ζωὴ μου φόλα, ἂν καὶ κάνω, πετεινός, τριδίπλες κό . . . κότες.

ΧΑΡΙΚΛΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ

ΚΑΙ
ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Ο άφοπλισμός εν Μακεδονία εξακολουθεῖ ὑπέροπε αὐστηρός, προκαλέσας και προκαλῶν πολλὰς ἐκεῖ προστριβὰς· ἡ παρατειθεμένη εἰκὼν παριστᾷ μίαν σκηνὴν ἐκ τοῦ ἀφοπλισμοῦ και στρατιώτας φυλλάσσοντας τὰ συναχθέντα ὄπλα.

Τὸ καλοκαῖρι τῶν πριγκήπων. — Φαίνεται ὅτι ἡ ἐξοχὴ και ἡ παραλία κάμνει κᾶτι περισσότερο ἀπὸ ὅλα τὰ συστήματα τοῦ σοσιαλισμοῦ. Ἐξισώνει τοὺς βασιλεῖς και τὰ παιδιὰ των πρὸς ὅλους τοὺς ἄλλους θνητούς. Τὰ παιδιὰ τοῦ βασιλέως τῆς Ἰσπανίας πηγαίνουν κατ' ἔτος εἰς τὴν παραλίαν τοῦ Ἁγίου Σεβαστιανού· τὰ παιδιὰ τοῦ βασιλέως τῆς Ἰταλίας εἰς τὸ Σάν Ροσόρε και τοῦ διαδόχου τῆς Γερμανίας ὅπου τύχει. Οἱ ἐπισκέπται τῶν μερῶν αὐτῶν μετὰ δυσκολίας θὰ διακρίνουν τοὺς μικροὺς αὐτοὺς πριγκήπας μέσα εἰς τὸν ὄμιλον τῶν συνομιλητῶν των παίζοντας μετὰ τὰ κύματα και λαμβάνοντας τὸ πρῶτον μάθημα τῆς ναυτικῆς τέχνης.

Ἡ Σάρρα Μπερνὰρ προμάμμη. — Θὰ τὸ ἐπιστεῦετε ὅσοι εἶδατε τὴν μάγισσαν αὐτὴν τοῦ θεάτρου μετὰ τὴν πάντοτε νεανικὴν χάριν

της; και ὁμως εἶναι ἀληθές· πρόστινος ἡ κυρία Γκρός, ἐγγόνη τῆς Σάρρας, ἐγέννησεν ἐν χαριτωμένον κοριτσάκι, τὸ ὁποῖον ἡ προμάμμη

ὑπεραγαπᾷ· και ἐπειδὴ πρόκειται περὶ Σάρρας, σᾶς λέγομεν ὅτι προσεχῶς θὰ παίξῃ τὸν Φάουσι και θὰ ὑποδυθῇ τὸ πρόσωπον τοῦ Μεφιστοφελούς, εἰς ὃν θὰ δώσῃ τὸν ἀληθῆ τύπον τοῦ πεπνωκότος τούτου ἀγγέλου.

Τὸ μακρύτερον κολλιέ ἀπὸ μαργαριτάρια ὅλου τοῦ κόσμου ἔχει μήκος 7 μέτρων και φέρει 2000 μαργαρίτας· εἰμπορεῖ νὰ περιτυλιχθῇ 20 φορὰς εἰς τὸν λαιμὸν τῆς ιδιοκτητρίας του και τέσσαρας νὰ κρεμασθῇ μέχρι τῆς μέσης της. Θέλετε νὰ μάθητε τὴν εὐτυχή κάτοχον; εἶναι ἡ πριγκήπισσα Henri de Plesso.

Αἱ σουφραζέται τῆς Ἀγγλίας. — Ἐπειδὴ εἶδαν ὅτι κατώρθωσαν πολὺ μικρὰ πράγματα μετὰ τὰς διαδηλώσεις, τὰς ὁποίας ἐκάμιναν μετὰ τὰ καθημερινὰ των ἐνδύματα, ἐσκέφθησαν ὅτι θὰ εἰμποροῦσαν νὰ κατορθώσουν πλειότερα ἂν καθιέρωναν μίαν ἰδιαιτέραν στολὴν και ἓνα ἰδιαιτέρον λόχον μετὰ μουσικὴν και... ταμπούρια.

Ἡ ἀπεργία τῶν ραπτριῶν. — Ἐνῶ αἱ Ἀγγλίδες ζητοῦν νὰ λάβουν τὴν πολιτικὴν θέσιν τῶν ἀνδρῶν, αἱ Γαλλίδες ἐργάτιδες, πρακτικώτεροι τοῦλάχιστον, ζητοῦν καλλιτέρευσιν τῆς οικονομικῆς θέσεώς των. Οὕτω πρὸ τινος εἰς τὸ Παρίσι αἱ μοδίσται ἐκάμουν γενικὴν ἀπεργίαν μετὰ διαδηλώσεις, μετὰ φωνὰς, μετὰ ἄσματα, μετὰ λόγους και μετὰ ἐπεισόδια, τὰ ὁποῖα ἔβλεπε μετὰ σεβασμὸν ἡ γαλλικὴ ἀστυνομία. Ἐζήτησαν αὐξήσιν τῶν μισθῶν των. Τί κρῖμα νὰ μὴ κάμουν και ἐδῶ αἱ ράπτριαί μας καμμίαν ἀπεργίαν! θὰ ἐσωζόμεθα γιὰ κάμποσο καιρὸ ἀπὸ τὰ ἀφόρητα ἀντραβὲ ποῦ μᾶς κάμουν νὰ τραβοῦμε τὰ μαλλιά μας ὅταν τὰ... πληρόνωμεν.

Αἱ φροντίδες τῆς Ἀμερικῆς. — Ἐνῶ ἡμεῖς ἐδῶ ἔχομεν τόσας σοβαρὰς ἀσχολίας μετὰ Ἐθνοσυνελεύσεις και μετὰ χολέρας, οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπίσης ἔχουσι τὰς ἰδικὰς των, πολὺ περισσότερο σοβαρὰς. Ἐχουσι χωρισθῆ εἰς δύο στρατόπεδα και μάχονται λυσσασθῶς. Οἱ μὲν ἔχουσι κηρυχθῆ ὑπὲρ τοῦ... σμόκιν και οἱ ἄλλοι ὑπὲρ τοῦ φράκου· ποῖος θὰ νικήσῃ; Ἴδου ζητήματα σπουδαῖα, τῶν ὁποίων ἡ λύσις ἐναγωνίως περιμένεται ὑφ' ὅλου τοῦ κόσμου.

Τὸ «Ἀπ' Ὅλα» ἔστειλεν ἰδιαιτέρον συνεργάτην, ὁ ὁποῖος θὰ κρατῇ ἐνημέρους τοὺς ἀναγνώστας του περὶ τῆς ἐκβάσεως τοῦ ἀγῶνος

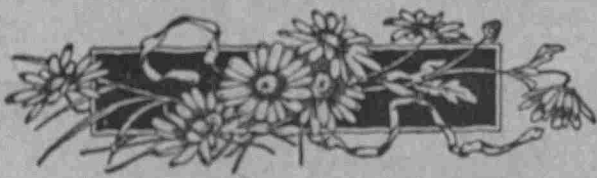
αὐτοῦ! Τί εὐτυχεῖς ποῦ εἴμεθα ἡμεῖς! ἡ πτώχεια μας μᾶς ἀπαλλάσσει ἀπὸ τέτοιας ἀνησυχίας.

Συμβαίνει και εἰς Παρισίους. — Ὅ,τι γίνεται ἐδῶ μετὰ τὰ τραῦμα και μετὰ τὸ ξεκοίλιασμα τῶν δρόμων μας, συμβαίνει... και εἰς Παρισίους. Οἱ Παρισίνοὶ τοῦλάχιστον δὲν εἰμποροῦν νὰ σωθοῦν ἀκόμη ἀπὸ τὰς ἐπισκευὰς ἢ πλατεῖα τοῦ δημοχείου, τὰ πέριξ τῆς Μαδε-

λέν, αἱ ὁδοὶ τῆς Ὁπερα ἀνασκάπτονται πυρετωδῶς. Ἡ συγκοινωνία ἔχει διακοπῆ, οἱ ξένοι ὑποφέρουν περισσότερο ἐξ ὅλων και οἱ χρονογράφοι εὐρίσκουν ἀφορμὴν νὰ γεμίσουν τὰς στήλας των ἀπὸ παράπονα. Δὲν ἔρχονται τοῦλάχιστον ἐδῶ ἕως οὔ διορθωθῇ τὸ Παρίσι τους; Ὅταν μᾶς βλέπουν ὑποφέροντας τόσον, θὰ παραπονοῦνται διὰ τὸν ἑαυτὸν τους ὀλιγώτερον.

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΥ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΥ

Η ΔΙΠΛΗ ΘΥΣΙΑ

(Μυθιστορία πρωτότυπος)

Τὸ προηγούμενα.

Ὁ Θρασύβουλος Ζωκίδης ἀγαπᾷ ἔμμανως τὴν Ἑλένην, σύζυγον τοῦ Ἰβάν Ρώκοβιτς, διαμένουσας εἰς Ὀδησσόν. Ἡ γνωριμία των γίνετο εἰς μίαν συναστροφὴν καὶ ἐκτοτε ἡ πρὸς ἀλλήλους συμπάθεια ἠύξανε ζωηρῶς, τοσοῦτ' ἄλλοι, ὅσον ἡ Ἑλένη διήρχετο βίον ἀφόρητον μὲ τὸν σύζυγόν της, τὸν ὅποιον ὁ αὐταρχικὸς πατὴρ της τὸν ἐπέβαλεν. Ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ της, κατόπιν μιᾶς χυδαίας σκηπῆς μετ' αὐτοῦ, ἀπέβλεπε πρὸς τὸν Θρασύβουλον ὡς πρὸς σωτήρᾳ της.

✱

— Ἀρά γε μ' ἀγαπᾷ; Ἀρά γε αἰσθάνεται ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἐγὼ δι' αὐτὸν ἢ μήπως μὲ παρεξήγησεν, ὡς εἶναι εὐκόλον νὰ παρεξηγήσῃ καὶ ἐνός μίαν ἔγγαμον κυρίαν, ἡ ὅποια τοῦ δεικνύει κάποιαν προτίμησιν; . . .

Καὶ ἀμέσως ἐν νέφος πυκνὸν διήρχετο πρὸ τοῦ ἐγκεφάλου της καὶ ἐσκοτίζετο τὰς σκέψεις της, ἐνῶ εἰς τὴν καρδίαν της ἐσηματιζέτο ἐν μέγα κενόν, τὸ ὅποιον προηγείται τοῦ ἀορίστου αἰσθήματος, ὅπερ γεννᾶται, τὸ κενόν τοῦ μυστικοῦ ἔρωτος, τὸ ὅποιον ζητεῖ νὰ πληρωθῇ διὰ τῆς ἐξομολογήσεώς του.

Ἡ νεαρά της καρδιά, ἡ ὅποια ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας ἐγνώριζε τὸν ἔρωτα, ὅθι τὴν φαντασίαν της εἰς ἐν μέλλον φωτιζόμενον ὄχι τόσο ἀπὸ ἠλεκτρικὰ καὶ χρυσοῖον, ὅσον ἀπὸ ἀγάπην ἀληθινήν καὶ ἀνυπόκριτον, εἰς μέλλον ἀψευδοῦς εὐτυχίας, εἰς τὴν θερμὴν ἀγάπην τοῦ . . .

Ἄλλ' ἡ φαντασία προτρέχει πολὺ, δὲν ἐρωτᾷ τίποτε, δὲν ὑποκίπτει εἰς τὰς συνθήκας, εἶναι πτηνόν, τὸ ὅποιον δὲν εἶναι ὑπόχρεον οὔτε ν' ἀκολουθῇ ὀρισμένην τροχίαν οὔτε νὰ βαδίξῃ ἐπὶ ἐνὸς ἐπιπέδου ὑψοῦται, προχωρεῖ, καταβαίνει κατὰ βούλησιν καὶ μόνη κινητήριος δύναμις του εἶναι ὁ πόθος. Οὕτω καὶ ἡ φαντασία της Ἑλένης τὴν παρέσυρε μακρὰν, πολὺ μακρὰν τῆς θέσεως, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκετο καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ μένῃ, τὴν ἔκαμνε νὰ λησμονήσῃ τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ βίου της καὶ τὰ καθήκοντά της.

Ἦτο ἀρά γε σφάλμα της ἢ σφάλμα τῶν συνθηκῶν τῆς κοινωνίας μας, ἡ ὅποια χαρίζει εἰς τὰς θυγατέρας μας τὸν σύζυγον πρὶν ἀκόμη ἐρωτήσῃ τὴν καρδίαν των;

Ἄλλ' ἂν ἡ καρδιά της Ἑλένης ἐπόθει τὸν ἔρωτα, τὸν ἀμοιβαῖον καὶ ἀδιάσπαστον, τὸν ἔρωτα ἐκεῖνον, ὁ ὅποιος γεννᾶται μόνον κατόπιν ἐκτιμήσεως τῶν προσώπων, τὸν ἔρωτα τέλος ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον δὲν ἠδύνατο νὰ εἶρη εἰς τὸν σύζυγόν της, τὸ πνεῦμα της Ἑλένης δὲν εἶχε παρασυρθῆ τὸσον, ὥστε νὰ λησμονήσῃ τὸν σεβασμὸν, τὸν ὅποιον ὀφείλε πρὸς ἑαυτήν· καὶ ἐνῶ ἡ φαντασία της, ὠθουμένη ἀπὸ τῆς καρδίας τὰ ζωηρὰ σκιρτήματα, ἐτίλει εἰς κόσμον ἀδυνάτων ὀνειρῶν, ἡ συναίσθησις τοῦ καθήκοντος διέτρεξε τὰ νεύρα της, τὴν ἔκαμνε ν' ἀνατιναχθῆ καὶ νὰ φωνάξῃ:

— Καὶ ὁ Ἰβάν;

Εἰς τὰς δύο αὐτὰς λέξεις ἡ Ἑλένη συνώψιζε τὴν φωνὴν τοῦ καθήκοντος, τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς της. Μία πάλι ἰσχυρὰ τότε ἔλαβε χώραν εἰς τὴν καρδίαν της, ἡ πάλι ἐνός γεννωμένου αἰσθήματος καὶ τῆς στιβαρῆς τοῦ καθήκοντος ἀντιλήψεως.

Πόσον ἡ πάλι αὕτη, καίτοι ὀλιγόστιγμος, ὑπῆρξεν ὀδυνηρά!

Ἐβάδισε βήματά τινα ἐν τῇ αἰθούσῃ της ἡ Ἑλένη, βήματα νευρικά, τὰ ὅποια κάλλιστα ἐπρόδιδον τὴν ἐσωτερικὴν ταραχὴν της καὶ ἵππειτα, κτυπῶσα τὸν πόδα της ἐπὶ τοῦ δαπέδου,

— Ὅχι, εἶπε, δὲν θὰ παρασυρθῶ καμμιὰ φορὰ ἡ τιμὴ μου εἶναι πολὺ ὑψηλὰ καὶ πρέπει νὰ μείνω πιστὴ εἰς ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον μοῦ ἔδωσαν ὄχι Ἑλένη, πρέπει νὰ λησμονήσῃς.

Καὶ μὲ μίαν σπασμωδικὴν ταραχὴν ἔστρεψε τὸ κομβίον τοῦ ἠλεκτρικοῦ καὶ ἐξῆλθε βιαστικὰ ἀπὸ τὴν αἰθουσαν ἐκεῖνην τῶν τρυφερῶν ἀναμνήσεων, ὡσεὶ διὰ ν' ἀποδιώξῃ ὅλας αὐτὰς ἀπὸ τὸν νοῦν της καὶ νὰ σβύσῃ καὶ τὸν τελευταῖον σπινθηρὰ των ἔσπῃ τὴν γενναίαν της θέλησιν.

Ἡ αἰθουσα ἐσκοτίσθη καὶ ἐφωτίζετο πλέον ἀπὸ τὰς ἀναλαμπὰς τῆς θερμάστρας καὶ μόνον εἰς λαμπτήρ, ἐκ βλάβης ἐξάπαντος τοῦ σύρματος, ἔμεινε ἡμιφώτιστος, ἐνῶ οἱ λοιποὶ εἶχον πλέον σβεσθῆ.

Ἡ Ἑλένη δὲν ἀντελήφθη βέβαια τοῦτο καὶ ὅμως πόσον ἐσυμβόλιζε τὴν καρδίαν της! . . .

✱

Καὶ ὄντως ὅπως ὁ μικκύλος ἐκεῖνος ἠλεκτρικὸς λαμπτήρ, ὁ ὅποιος ἔμεινε μὲ πεπυρακτωμένα ἔτι τὰ εἰσώματά του, καίτοι ἡ χεὶρ τῆς Ἑλένης διέκοψε τὸ ρεῦμα τοῦ φωτός, ἠδύνατο ν' ἀναφλεγῆ ἐκ νέου, οὕτω καὶ εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ἑλένης ἀπέμειναν, παρὰ τὴν θέλησίν της, ἰσχυροὶ οἱ σπόροι τοῦ ἔρωτος ἐκεῖνου, ὅστις ἠδύνατο ν' ἀναφυῆ εἰς πρώτην τυχαίαν εὐκαιρίαν.

Καὶ ἡ εὐκαιρία ἐκεῖνη δὲν ἤργησε νὰ παρουσιασθῆ.

Ὁ ἔρωτος εἶναι κατὰ τὴν πολλὴν μυστηριώδες, πολὺ ἀλλόκοτον· ὁμοιάζει πρὸς τὸν χυμὸν τῆς γῆς, ὁ ὅποιος ἔρχεται καὶ προσκολλᾶται εἰς τὴν τριχοειδῆ ρίζαν τοῦ θάμνου διὰ ν' ἀνέλθῃ μέχρι τῶν ἀνθέων του, ὁμοιάζει πρὸς δενδρῦλλον, τὸ ὅποιον πάντοτε θὰ διασχίσῃ ὅλα τὰ στρώματα τοῦ χώματος διὰ νὰ φθάσῃ τὰς θερμὰς τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας καὶ τὴν δρόσον τοῦ οὐρανοῦ. Ὅμοιάζει τέλος πρὸς ἀτμὸν, ὁ ὅποιος ὅσον περισσότερο πιέζεται, τόσο περισσότερο ἐνισχύεται.

Εἶναι δύναμις, ἡ ὅποια πρέπει νὰ ἐκδηλωθῆ, πρέπει νὰ δράσῃ.

Καὶ ἡ Ἑλένη, ἀπειρος ὄλων αὐτῶν τῶν μεγάλων ἀληθειῶν, ἐνόμιζεν ὅτι θὰ δυνηθῆ νὰ ἐπιπλεύσῃ καὶ νὰ μείνῃ νικητρία εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτόν, εἰς τὸν ὅποιον οὐδένα εἶχε σύμμαχον, οὐδένα.

Ὅταν ἐγνώρισε κατὰ πρῶτον τὸν Θρασύβουλον, συνέλαβεν, ὡς εἶδομεν, μεγάλην συμπάθειαν δι' αὐτόν, κατὰ δὲ τὰς ἄλλας τῶν συνεντεύξεως ἀμφοτέρω εἶχον ἐννοήσῃ τελείως ἀλλήλους καὶ ἦσαν πλέον πεπεισμένοι περὶ τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης των. Ἡ ἐξομολόγησις μόνη καθυστέρει.

Καθυστέρει, διότι ὅλαι των αἱ συναντήσεις ἐγένοντο δημοσίᾳ, ἐνώπιον τῶν ἐπισκεπτῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ Ἑλένη ὀφείλε νὰ εἶναι ἐξ ἴσου λεπτὴ καὶ περιποιητικὴ.

Ἐν τούτοις ὅμως ὁ ἔρωτος εὐρίσκει εὐκαιρίαν νὰ ἐκδηλωθῆ ἔστω καὶ ἐνώπιον μαρτύρων. Ὁ Θρασύβουλος πλέον διέκρινε καταφανῶς εἰς τὸ μείδιμα τῆς Ἑλένης, ὅταν τοῦτο ἀπηυθύνετο πρὸς αὐτόν, μίαν ἰδιαιτέραν χάριν, κάποιον παράξενον χρωματισμὸν, συνοδευόμενον ἀπὸ βλέμμα πλήρες τρυφερότητος καὶ συμπαθείας. Ὅταν δὲ καὶ ἐκεῖνος τὴν ἀπεχαιρέτα, εἰς τὴν νευρικὴν καὶ ζωηρὰν χειρῶν της δὲν ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ τὴν ταραχὴν του, παιδικὴν ὄντως ταραχὴν, ἡ ὅποια τοῦ ἐθορῶβει τὴν καρδίαν καὶ ἐξεδηλοῦτο ταχύτατα ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

Καὶ μὲ τὴν ταραχὴν αὐτὴν πάντοτε ἀπεμακρύνετο τῆς αἰθούσης τῆς Ἑλένης μὲ μίαν σφοδρὰν ἐπιθυμίαν: πότε θὰ τὴν ἐπανίδῃ;

Ὁ Θρασύβουλος ἔζη εἰς τὴν κοινωνίαν ξένος τε-

λείως πρὸς αὐτήν, ἦτο νέος, ὁ ὅποιος ὑπέσχετο εὐρὺ μέλλον καὶ εἶχεν ὅλα τὰ προτερήματα, τὰ ἀρμόζοντα εἰς τὸν ἄνδρα: θέλησιν καὶ δραστηριότητα. Ἐχων δὲ καὶ σωματικὴν χάριν, δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ εἶναι τὸ ἀντικείμενον τῶν περιποιήσεων ὄλων τῶν μητέρων, αἱ ὅποια ἐφιλοδόξουν νὰ τὸν ἴδουν γαμβρόν των.

Αἱ κυρίαι λοιπὸν τοῦ ἐπεδαψίλευον τὰς περιποιήσεις των καὶ αἱ δεσποινίδες δὲν τὸν ἀπέφευγον ἐκεῖνος ὅμως τυπικὸς, εὐγενὴς πρὸς πάσας, ἦτο κατὰ βάθος ψυχρὸς καὶ ἀνέραστος· ὁ ἔρωτος τῆς Ἑλένης ἦτο τόσο μέγας, ὥστε κατελάμβανεν ὅλην τὴν καρδίαν του, τόσο ἰσχυρὸς, ὥστε δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ἐρωτήσῃ καν:

— Καὶ ποῖον θὰ εἶναι τὸ τέλος;

✱

Ὁ σφοδρὸς ἔρωτος δὲν γνωρίζει λογικὴν, ὁ δὲ Θρασύβουλος ἔλην τὴν ἐβδομάδα ἔζη μ' ἓνα πόθον πότε νὰ ἐπανίδῃ τὴν Ἑλένην. Ἐβλεπεν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν εἰς αὐτὴν τὴν ζωηροτέραν ἀποτύπωσιν τῆς πρὸς αὐτὸν συμπαθείας της καὶ πάντοτε, ὅσακις ἐφθάνεν εἰς τὴν αἰθουσαν, εἰσῆρχετο μὲ μίαν ἐλπίδα νὰ λάβῃ καὶ νέον τεκμήριον τῆς ἀγάπης του.

Ὅποια ὅμως ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξις ὅταν εἶδε τὴν Ἑλένην πρώτην φορὰν μετὰ τὴν γνωστὴν εἰς ἡμᾶς ἀπόφασιν!

Ἦτο πάντοτε ὠραία, πάντοτε εὐγενὴς, ἀλλὰ δὲν εἶχε ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἄλλοτε διέκρινε τόσο καθαρὰ εἰς τὰς πρὸς αὐτὸν ὁμιλίαις της. Τὸν ἀπέφευγε πάντοτε μὲ τρόπον καὶ, ἐκάστην φορὰν ποῦ ἀπευθύνετο πρὸς αὐτόν, συνήπτα τὸν ἰσχυρότερον ἀγῶνα νὰ φανῆ ἀπαθὴς καὶ ἀδιάφορος. Καὶ φαίνεται ὅτι τὸ κατάρθωσε, διότι ὁ Θρασύβουλος, ἀναχωρῶν ἐκ τῆς αἰθούσης της τὴν φορὰν ἐκεῖνην, δὲν εἶχε τὸ θριαμβευτικὸν μείδιμα τοῦ ἀγαπωμένου, δὲν εἶχε τὸ ὕψος ἐκεῖνο τοῦ εὐτυχοῦς ἀνθρώπου ὁ ὅποιος ἀρχίζει νὰ κατακτᾷ μίαν γυναικίαν καρδίαν.

Δὲν ἐγνώριζε ποῦ ν' ἀποδώσῃ τὴν ἀπότομον τῆς Ἑλένης μεταβολὴν· νύκτας ὀλοκλήρους ἠγρύπνει σκεπτόμενος καὶ προσπαθῶν ν' ἀποκαλύψῃ τὸ αἷτιον τῆς πρὸς αὐτὸν στάσεώς της, ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὴν τελευταίαν συνάντησίν της δὲν ἤκουσεν ἀπὸ τὰ χεῖλη της τὸ πάντοτε δι' αὐτὸν παρήγορον: «ἐν τῷ ἐπανιδεῖν κύριε Θρασύβουλε», ἤρχισε νὰ μεταβαίνει συχνότερον εἰς ὅλα τὰ σαλόνια, εἰς τὰ ὅποια ἐφαντάζετο ὅτι θὰ τὴν ἀνταμώσῃ καὶ εἰς ὅλα τὰ κέντρα, εἰς τὰ ὅποια ἐκεῖνη ἐσύχναζεν.

Ἄλλ' εἴτε ἐκ συμπτώσεως, εἴτε ἀπὸ σκοποῦ πολὺ ὀλίγον τὴν ἔβλεπε.

(ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΡΩΣΙΑΝ

(Ταξιδιωτικὰ σημειώματα).

Γ'.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου).

Ἐπῆρα λοιπὸν τὴν βότκαν μου καὶ ἐκάθησα εἰς μίαν τράπεζαν. Ὅλοι τοῦ καταστήματος τούτου οἱ σερβιτόροι ἐφόρουσαν λινὴν ὀλόλευκον καὶ πλατυτάτην περισκελίδα, καὶ λινὴν ὀλόλευκον μακροτάτην βλουζαν, περὶ τὴν ὀσφύν δὲ εἶχον πλατεῖαν μεταξωτὴν κοκκίνην ζώνην, ἣτις ἀπέληγεν εἰς δύο μεγάλους κροσσοὺς παραπλευρῶς· μέσα εἰς τὴν ζώνην ταύτην ἔχοναν τὸ χρηματοφυλάκιόν των, μίαν πελωρίαν μαύρην τσάνταν, ὀλίγον τι μικρότερον ἀπὸ τὰς ἐνταῦθα εἰς χρῆσιν τῶν εἰσπρακτόρων.

Ἐκάθησα λοιπὸν εἰς μίαν τράπεζαν καὶ ἀμέσως μου παρουσιάσθη τὸ ἐδεσματολόγιον Ἀνεγράφοντο δύο σοῦπαι : ἡ μία γνωστὴ, ὀρνιθόσουπα· ἡ ἄλλη ἄγνωστος, ὄνομα δ' αὐτῆς ἀκρόσκι. Ἐπειδὴ ὅταν ταξειδεύω, ἔχω πάντοτε ὡς ἀρχὴν μου νὰ ἔρχωμαι εἰς ὅσον τὸ δυνατόν περισσοτέραν πρὸς τὰ πράγματα τοῦ τόπου συνάφειαν, ἠρώτησα ἀπλῶς ἐάν ἡ ἀκρόσκι σοῦπα εἶναι καλὴ. Μοῦ ἀπήντησαν δὲ μετὰς μεγαλειέτας διαβεβαιώσεις ὅτι ἦτο ἐξαιρετος, μεγαλοπρεπὴς, βελικαλέπνια. Φέρετέ μου λοιπὸν ἀκρόσκι.

Δὲν ἐπέρασαν δύο λεπτά, καὶ τὸ ἀκρόσκι ἔρχεται καὶ παρατίθεται μετὰ μίαν εἰδικωτάτην κινήσεων εὐστροφίαν ἔμπροσθέν μου· μεθ' ἧ ὁ σερβιτόρος ὀπισθοχωρήσας τρία βήματα, παρεμέρισεν ὀλίγον, περιμένων καὶ νέας διαταγὰς.

Δεῖλαιος ὅμως ἐγώ! Ὅταν εἶδα τὸ τριβλίον μου γεμάτον ἀπὸ ἑνα ὑποπράσινον νερὸν καὶ μέσα εἰς αὐτὸ τὸ ὑποπράσινον νερὸν νὰ ἐπιπλέη ἕν σεβασμίων διαστάσεων τεμάχιον πάγου! καὶ ὅταν, θεὸς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ τριβλίου ἠσθάνθη αὐτὸ πεπηγὸς, καὶ δὴ μετὰ θερμοκρασίαν τῆς ἡμέρας ἐκείνης 11 μόλις βαθμῶν εἰς τὸ ὑπαιθρον, ἐνῶ ἡ ἀναπνοή μου ἤχνιζε καὶ ἐφοροῦσα μάλλινα περιπόδια (24 τοῦ ἰουνίου!) καὶ μάλλινα χειρόκτια, ἐπάγωσε κυριολεκτικῶς τὸ αἷμα μέσα εἰς τὰς φλέβας μου καί, πρὸς στιγμὴν ἐφοβήθη μὴπως μειαβληθῶ κ' ἐγώ, παρεμφερῶς πρὸς τὴν αἰωνίαν μνήμης κυρίαν Λώτ, εἰς στήλην πάγου καὶ χρησιμοιοῦσιν κατόπιν τὰ τεμάχιά μου δι' ἄλλας μερίδας ἀκρόσκι. Μοῦ ἤλθε χάσμημα, τέντωμα τῶν νεύρων, κλείδωμα τοῦ στόματος, τάσις πρὸς ὕπνον, ὅλα συλλήβδην τὰ συμπτώματα τῆς λιποθυμίας· τρίβων δὲ τὰς χεῖρας, προσήλωσα ἱκετευτικὰ ἐπὶ τοῦ ἀπὸ ἐκπλήξεως εἰς ἐκπλήξιν ἐπὶ τῆ ἀμνηχανία μου περιλιπτόντος σερβιτόρου, ἐκλιπαρῶν αὐτὸν σιωπηλῶς ἵνα φεισθῆ μου τοῦ τλήμονος ἀνατολίτου, τοῦ συνειθισμένου καὶ εἰς τὰ κυνικά ἀκόμη καύματα νὰ ροφῶ τὴν σοῦπὴν του ζεματιστήν.

Καὶ νεύσας πρὸς αὐτόν, τοῦ ἐξήγησα ὅτι, ὁμιλῶ μὲν τὴν ρωσικὴν, ἀλλ' ὄχι μόνον Ρῶσος δὲν εἶμαι, ἀλλὰ καὶ πρώτη ἦτο ἡ ἡμέρα ἐκείνη, καθ' ἣν ἐν ρωσικῷ εἰσηρχόμην ἐστιατορίῳ. Ἐκαμε τότε καὶ αὐτὸς μίαν χειρονομίαν ἀπελπισίας, μ' ἐζήτησε συγγνώμην καί, ἀρπάσας τὸ τριβλίον, ἐφυγεν ἀπὸ ρυτῆρος. Μεθ' ὅ, ἐπανήρχετο κομίζων μοι, γελαστός, κουνητὸς καὶ πηδηκτὸς, ἐν μέγα πινάκιον ἀτμίζοντος ὀρνιθοζωμοῦ, μετὰ ἐν τρυφερώτατον μηρίον ὀρνιθος, ἐπιπλέον τὴν φορὰν ταύτην τοῦ χρυσιζόντος ζωμοῦ, πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ τοῦ Κρεμλίνου καὶ συγχώριον αἰώνιον τῶν ἀποθαμμένων του.

Ὅταν δὲ, ἐπανελθὼν μετὰ τινὰ καυστικὰ ροφήματα εἰς τὰς αἰσθήσεις μου, ἐτόλμησα νὰ τὸν ἐρωτήσω ἐάν συνειθίζεται πολὺ ἡ παγωτὴ αὐτὴ σοῦπα ἐν Ρωσίᾳ, μοῦ ὑπέδειξεν ὅτι οἱ περισσότεροι τῶν παρακαθημένων ἀπὸ αὐτὴν εἶχαν φάγει καὶ ἔτρωγαν. Ἠθέλησε μάλιστα νὰ μοῦ ἀπαριθμήσῃ καὶ τὰ συστατικά της· ἀλλ' ἐγὼ τὸν διέκόψα μετὰ τρόπον, παραγγείλας εἰς αὐτόν νὰ μοῦ φέρῃ μᾶλλον μίαν φιάλην ζύθου.

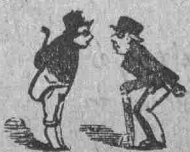
Τὸ περιεργότερον ὅμως εἶναι ὅτι, ὅταν κατόπιν, ἐν κύκλῳ συνοίκων μου ἐν τῷ ξενοδοχείῳ, ἀνέφερα τὸ πάθημά μου, ὅλοι μ' ἕνα στόμα, μοῦ ἔρριψαν κατὰ πρόσωπον τὴν ἐξῆς ἀποστροφὴν :

— Κρίμα! δὲν ξεύρεις νὰ φῶς!

Καὶ ἐγὼ μὲν δὲν τοῖς εἶπα τίποτε ἄλλο. Σεῖς δὲ τί λέγετε περὶ αὐτῶν, οἱ ὅποιοι... ξεύρουν νὰ φῶν;

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Μ. ΜΕΛΙΣΣΟΠΟΥΛΟΣ

καθηγητὴς ἐν τῇ Ρωσικῇ Σχολῇ.

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗ

ΤΟ ΡΗΜΑΓΜΕΝΟ

ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος).

Ἀπὸ τότε ἔπαυαν μὲν οἱ ἀγορῆς τῶν προβάτων, τῶν γιδιών, τῶν γελαιδιῶν καὶ τῶν φοραδιῶν, ἀλλὰ τὸ κακὸ ξακολουθοῦσε : ζημιὰ ἐπάνω στὴν ζημιὰ, καταστροφὴ ἐπάνω στὴν καταστροφὴ. Τ' ἀμπέλια ξεροφύλλιαζαν, καὶ δὲν ἔκαναν σταφύλια, τὰ σπαρτὰ μελούδιαζαν, καὶ δὲν ἔκαναν καρπὸ, οἱ μύλοι καὶ τὰ ἐργοστάσια παρασύρθηκαν ἀπὸ τὸ ποτάμι καὶ τὰ δύο τὰ ξενιτεμένα ἀδέρφια του παντρεύτηκαν στὴν Ξενιτεῖα, μὴν τολμώντας νὰ πατήσουν στὴν Πατρίδα ἀπὸ τὸ φόβο τοῦ Στοιχειοῦ. Ἄλλ' ἀπὸ ἐκεῖνο, ποῦ φοβῶνταν δὲν γλύτωσαν. Μόλις παντρεύτηκαν κ' ἀνοιξαν δικὸν τους σπίτι, τᾶψασε κ' αὐτὰ ἡ ἔχτρα τοῦ Στοιχειοῦ. Καταστροφὴ κ' ἐκεῖ, ζημιές καὶ κακορριζικὲς κ' ἐκεῖ, καὶ κλήρα καθόλου!

Τὸ ξεπεσμένο Ἀρχοντικὸ ἄρχισε πλεῖα· ἐν παλευτῇ μετὰ τὴν Φτώχεια. Τὰ εἰσοδήματα δὲν ἔφταναν καὶ κάθε χρόνον συμπληρόνταν μετὰ δάνεια. Δάνειο στὸ δάνειο κ' ὁ τόκος κεφάλι. Τ' ἀμείλιχτο Στοιχειό, μὴ ἔχοντας πλεῖα ζωντανὸ βίον νὰ κνηγήσῃ, μεταμορφώθηκε σὲ «Χρέος» κ' ἐξώσε σφιχτά, σὰν ποῦ εἶχε ζώσει ποτὲ τὴν γάτα, τὸ ξεπεσμένο καὶ φτωχεμένο Ἀρχοντικὸ. Σ' αὐτὸ ἀπάνω πεθαίνει ἡ μοναχοκόρη τοῦ Ἀρχοντικοῦ, καὶ ὁ Ἀρχοντας δὲν σκέφτηκε τὴν πεθαμένη, ἀλλὰ πῶς νὰ γλυτώσῃ τὸν μοναχογιό του καὶ γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν λύσσα τοῦ μανιασμένου Στοιχειοῦ, τὸν μικροξενιτεῖ.

Ἦρθαν σκληρὰ τὰ δίσεφτα χρόνια... Φτώχεια καὶ γηρατειὰ ἀγκαλιαστὰ περικύκλωσαν τὸν Ἀρχοντα κ' αὐτὸς προσπαθοῦσε νὰ πνίξῃ τὴν δυστυχία του μέσα στὸ κρασοπότηρον, ζητώντας στὸ θόλωμα τοῦ μυαλοῦ ἀνακούφιση, κ' ἅμα ἄδειαιζε στὴν ἀράδα ἕνα, δύο, τρία ποτήρια, ἄρχιζε τὸ στερεότυπο τραγοῖδί του, ποῦ εἶταν βγαλμένο μέσα ἀπὸ τὰ φυλλοκάρδια του :

«Μὲ μάραναν δύο πράγματα :
φτώχεια καὶ γεροντάματα».

Φτωχοπόρευεν ὁ Ἀρχοντας ὡς ἄρχοντας, κ' ἀρχοντοζούσεν ὁ φτωχός, ἀλλὰ μετὰ ὅλην τὴν φτώχεια δὲν μποροῦσε νὰ ξεχάσῃ τὴν ἀρχοντιά του, ἀρχοντιά παλιὰ ἀπὸ μάννα καὶ πατέρα, καὶ ποτὲ δὲν ἐννοοῦσε νὰ καθήσῃ στὸ τραπέζι του νὰ φάῃ, χωρὶς νὰ βρισκεται τοῦλάχιστον ἕνας ξένος, καὶ δὲν κλειοῦσε ποτὲ τὴν ἐξώθυρά του τὸ βράδυ, χωρὶς νὰ βγῆ στὸ μεσοχώρι καὶ νὰ ἰδῆ μὴν εἶναι ἐκεῖ κανέναν ξένος, ποῦ νῆχῃ ἀνάγκη ἀπὸ φιλοξενία.

Μὰ βραδυὰ — ἀλλὰ τί βραδυὰ! — Γενάρης μῆνας, καρδιὰ τοῦ χειμῶνος, μετὰ μὴν μὴν βροχὴ, σὰν συντέλειο, ὁ Ἀρχοντας στενοχωριῶνταν γιὰ δὲν φαίνονταν κανέναν. Περίμενε, περίμενε καὶ δὲν φαίνονταν κανέναν. Οἱ δρόμοι εἶταν κλεισμένοι ἀπὸ τὲς κατεβασιές. Σουρούπωσε, νύχτωσε, ἄναψαν οἱ λάμπες, ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ, περιμένον, περιμένον, δὲν φαίνονταν κανέναν ξένος γιὰ νὰ στρώσουν τὸ τραπέζι. Ὁ Ἀρχοντας ἄρχισε νὰ στενοχωριέται. Ὁ ὑπῆρέτης — ὁ ἕνας καὶ μόνος — στέκονταν μετὰ τὰ χέρια σταυρωμένα, περιμένοντας διαταγὴ νὰ στρώσῃ τραπέζι, ἀλλὰ τίποτε... διότι περιμένονταν καὶ δὲ φαίνονταν ὁ ἄγνωστος ξένος. Πέρασε πολλὴ νύχτα, ζύγωσαν τὰ μεσάνυχτα καὶ τραπέζι δὲ στρώνονταν.

— Ἀφεντικὸ, νὰ στρώσω τραπέζι;

Τόλμησε νὰ τὸν ρωτήσῃ ὁ ὑπῆρέτης δειλὰ.

— Τί λές, ἀνόητε! (τοῦ ἀπολογήθηκε μετὰ θυμὸ ὁ Ἀρχοντας). Νὰ στρώσῃς τραπέζι; Καὶ ποῦναι, μωρέ, ὁ ξένος; Ἐκατὸν πενήντα χρόνια συγκρατούμενα αὐτὸ τὸ σπίτι δὲν ἔχει φάγει χωρὶς ξένον, καὶ θὰ φάγῃ στὰ ζῶνά μου; Στάσου αὐτοῦ ὀρθός, ὡς πον νῆρθῃ ὁ ξένος μου! Μὴ στενοχωριέσαι... θᾶρθη. Ἐκατὸν πενήντα χρόνων τάξῃ κανέναν δὲν θὰ χαλάσῃ ἀπόψε!

Ἀπάνω στὰ μεσάνυχτα, ποῦ λάροναν τὰ νερά, ἀκούστηκαν ἀπὸ μακριὰ καὶ ἀπελπιστικὲς φωνές... Ἀστράψαν τὰ μάτια τοῦ Ἀρχοντα ἀπὸ χαρὰ καὶ πετιέται ἀπάνω φωνάζοντας :

— Τὸ φανάρι γλήγορα! Δὲν σοῦ τὸ εἶπα ἐγώ, ἀνόητε, νὰ στέχῃς αὐτοῦ κηρὶ ἀναμμένο, ὡς πον νῆρθῃ ὁ ξένος μας; Νάτος, πῶρχεται!

Καὶ σὰν νὰ τὸν ἐβλεπε νὰ μπαίνει στὸ σπίτι του, πρόσθεσε : — Καλῶς ὤρισες! Καλῶς ὤρισες!

Σὲ μίᾳ στιγμῇ εἶταν ἔξω στὸν δρόμον μαζί μετὰ τὸν ὑπῆρέτη, ποῦ κρατοῦσε μὴ μὴν μὴν φανάρι, ξύπνησε τοὺς γειτόνους, τοὺς ἔβαλε μπροστὰ καὶ τράβηξε κατὰ τὸ μέρος, ποῦ ἀκούονταν οἱ φωνές. Ἐκεῖ ἦρε ἕναν ἄνθρωπον, περικυκλωμένον ἀπὸ τὰ ρέματα, τὸν γλύτωσε καὶ τὸν ἔφερε στὸ ἀρχοντικὸ του καὶ ἔτσι στρώθηκε ἐκείνη τὴν νύχτα τὸ τραπέζι!

Γιὰ νὰ μὴν τὰ πολυλογούμε, ὕστερα ἀπὸ κάμποσον καιρὸ πέθανε, ὁ ἔξακουσμένος Ἀρχοντας κ' ἐμεινε ἡ Ἀρχόντισσα μονάχη, «σὰν τὸ κούτσορο στὸ ρόγγι, σὰν τὴν καλαμὰ στὸν κάμπο», γυναῖκα μ' ἀνίκητη ἐλπίδα στὴν καρδιά. Ποτὲ δὲν ἀπελπίζονταν καὶ πάντα πίστευε στὴν ἀνάστασι τῆς ἀρχοντίας τοῦ σπιτιοῦ της.

Κάθε μέρα κατὰ τὸ δειλινὸ, ἔπαιρνε τὴν ρόκκα της «φίρρρρ-φίρρρρ-φίρρρρ» κ' ἔβγαλλε στ' «ἀγγάντια» γιὰ ν' ἀγγαντέψῃ κατὰ τὸ μέρος, ὅπουθε πίστευε ὅτι θᾶρχονταν μὴν μέρα ὁ γυιὸς της,

«Ἀπάνω σ' αὐτὴ ἀράπικο μετὰ χρυσαφένια σέλλα».

Δέκα χρόνια πέρασε αὐτὴν τὴν μαρτυρικὴ ζωὴ ἡ χηρεμένη καὶ φτωχεμένη Ἀρχόντισσα, πάντα μὴν νάχη καὶ πάντα περιμένοντας ἀπὸ τὴν Ξενιτεῖα :

«Τὸν γυιὸς της τὸν μοναχογιό καὶ πολυαγαπημένο».

Ἄλλ' ὁ γυιὸς της ἀπὸ τὸν φόβο τῆς ὀργῆς τοῦ σκοτωμένου Στοιχειοῦ, δὲν ἔρχονταν ὡς ποῦ μὴν μέρα ἡ δύστυχη Ἀρχόντισσα τᾶκλεισε κ' αὐτὴ γιὰ πάντα τὰ δακρυζυμωμένα μάτια της, πενήντα ἀδιάκοπα χρόνια, καὶ πέθανε καὶ κατέβηκε μαζί τὴν τῶνον τῶνον τὸ τελευταῖο της καὶ χρυσὸ της ὄνειρον τὸ νὰ ἰδῆ τὸ σπίτι της ἀνοιγμένο καὶ στὸ θρόνον τὴν νύφη της καὶ νὰ βουίσουν τ' αὐτὰ της ἀπφωνές μικρῶν παιδιῶν, τῶν ἀγγονιῶν της!

Κ' ἔτσι ρήμαξε καὶ κουφάλασε τὸ ἔξακουσμένο Ἀρχοντικὸ. Κλειδομανταλόθηκαν οἱ θύρες τὰ καὶ τὰ παράθυρά του, δὲν ἀκούεται πλεῖο στὴν περιοχὴ του οὔτε καρκάρισμα κόττας, οὔτε λάλημπετεινοῦ, κ' οἱ πλατύχωρες αὐλές του χορτάρισαν κ' ἔγειναν λειβάδι καὶ ρήμαξαν τὰ πλούσια ὑποστατικά του... Αὐτὰ ἔχει ὁ Κόσμος!

Τώρα ἕνας παπῆς ἀπὸ κοντινὸ χωριὸν κρατεῖ τὴν κλειδιά τοῦ ρημαγμένου Ἀρχοντικοῦ, κ' ἔρχεται κάθε Χριστούγεννα, Ἀϊ-Βασίλειον, Φῶτα, κ' νᾶφτει τὸ καντήλι τῶν εἰκονισμάτων καὶ γυρῶν στὸ χωριὸν του μετὰ τὴν καρδιά βαλαντωμένη...

Αὐτὸς ὁ παπῆς διηγείται ἕνα πρᾶγμα πολὺ παρῆξον, κατὰ τὴν ἀλήθεια, κατὰ τὴν παραμύθιν. Λέγει ὅτι κάθε φορὰ, ποῦ ἀνοίγει καὶ μπαίνει στὸ ρημαγμένο Ἀρχοντικὸ, τὸ βρῖσκει σκουπισμένον χωρὶς νὰ φαίνεται τὸ παραμικρὸν σιάφαρον καταγῆσὰν νὰ βρῖσκεται μέσα νοικοκυρὰ καὶ τὸ συγγυρῶν ὅτι καμμιὰ σφαλαγγωνιά δὲν φαίνεται στοὺς στενοχοῦς, σὰν νᾶναι ἀκόμα κατοικημένο, ὅτι τὰ δαυλοκοίτονται ἀκόμα ψηλὰ στὸν δαυλοστάτη μετὰ τὴν στάχτη τους ἀπάνω. Εἶναι ἀλήθεια ἀκόμα, ὅτι καὶ τὸ σπίτι ρήμαξε καὶ δὲν καθεῖται πλεῖο, ὅμοιο κοκκουβάγια ἀκόμα δὲν ἀκούσθηκε νὰ λαλήσῃ στὴν στέγην του καὶ στὰ μολώματά του, κ' ὅτι τὴν ἀνοικοδομοῦν τὰ χελιδόνια καὶ λαλοῦν καὶ παίζονται καὶ χτίζονται φωλιές, σὰν κ' ὅταν εἶταν κατοικημένο.

Μερικὲς ὅμως γυναῖκες τοῦ χωριοῦ διηγοῦν ὅτι κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἀκοῦν τὴν πεθαμένη Ἀρχόντισσα ν' ἀναιβοκαταιβαίνει τὲς σκάλες τοῦ σπιτιοῦ, σὰν ὅταν ζοῦσε, κ' ὕστερα νὰ βγαίνει ἀπὸ κλειδομανταλωμένες θύρας καὶ νὰ πηγαίνει «Ἀγγάντια» μετὰ τὴν ρόκκα στὸ ζωνάρι, γνέθον «φίρρρρ-φίρρρρ-φίρρρρ» καὶ νὰ κάθεται ἐκεῖ ν' ἀγγαντεῖ κατὰ τὸν μεγάλο δρόμον, πῶρχεται ὁ τὰ Γιάννινα, ὅπουθε περιμένε, ὅταν εἶταν ζωννὴ, νὰ ἰδῆ τὸν γυιὸς της νᾶρχεται «ἀπάνω σ' ἀράπικο» κ' ἅμα ἀρχίζουν νὰ λαλοῦν τ' ἀρνίγινετα ἄφαντα. Λένε ἀκόμα ὅτι, ἅμα ἀρχίζουν μεσάνυχτα τῶν Χριστουγέννων, τῆς Πρωτοχρονίου καὶ τῆς Μεγάλης Πασχαλιᾶς, γίνεται ἀκόμα μεγαλύτερον παράξενον μέσα στὸ ρημαγμένο Ἀρχοντικὸ, ὅτι τάχα μίᾳ στιγμῇ τὸ κατασκότεινον σφωτίζεται ἀπὸ μέσα πέρα-πέρα σὰν ἀστραπή, ἀγοῦν μοναχὰ τους θύρες καὶ παράθυρα κ' ἀκούονται φωνές χαρούμενες κ' ὀνόματα τοῦ σπιτιοῦ χρόνια σβησμένα καὶ ξεχασμένα, χλυμτροῖσμάλογων καὶ μουλαριῶν, γκαρίσματα ζωντοβολβλασμοῖ γιδιών καὶ προβατιῶν κ' ἀρνιῶν καὶ τοικιῶν, γαυγίσματα σκυλλίων καὶ λαλήματα τεινῶν, ποῦ νομίζει κανεὶς ὅτι τὸ ρημαγμένο Ἀρχοντικὸ ξανᾶρθε στὰ σύγκαλά του καὶ στὰ εὐτυχεμένα χρόνια του, σὰν ὅταν κρέμονταν ἀπὸ κλυττωτῆς του τὰ σαράντα ἔξῃ ντουφέκια του ἀχολογοῦσε ὀλόβολο ἀπὸ χαρὰ, ἀπόζωσῃ, ἀπὸ κίνη

Στέκεται στὴν μέση τοῦ χωριοῦ τὸ ρημαγμένο Ἀρχοντικὸ, σὰν Ὀλυμπος ἀνάμεσα σὲ μικροβοῦθλιμένο, βουβὸ καὶ κλειδομανταλωμένο, σὸν στὴ μὴν βρούση, σὰν πεθαμένη ἐλπίδα, ἀλλὰ μ' ὄλοφοβερό του ρήμαγμα, ὑπάρχει μέσα του μίᾳ ἀπὸ τὴ δύναμη, ποῦ διώχνει τὲς κοκκουβάγιες, μαζεύει τὴν ἀνοιχτὰ χελιδόνια καὶ σκουπιτίζει πατώματα καὶ τὲς σφαλαγγωνιές... μίᾳ μετὰ δύναμη, ποῦ ἀντιμάχεται στὴν ὀργὴ τῆς ἔχτρας σκοτωμένου Στοιχειοῦ κ' αὐτὴ ἡ δύναμη θὰ νύσῃ μίᾳ μέρα καὶ θ' ἀνοίξῃ τὸ ρημαγμένο Ἀρχοντικὸ καὶ θὰ τὸ κἀνὴν χαρούμενον κ' εὐτυχισμένο, ὅταν ταν μίᾳ φορὰ στὰ εὐτυχισμένα χρόνια του...

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΜΑΣ

ΑΙ ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ

Ἡ περιβολή τῶν Κυριῶν.

Ἡ κοινωμία μας εἶναι αὐστηρά διὰ τὴν περιβολὴν τῶν κυριῶν, δὲν εἶναι ὀλιγώτερον τοιαύτη τὴν ἐνδυμασίαν τῶν κυριῶν κατὰ τὰς ἐπισκέψεις. Ἡ κυρία πρέπει νὰ ἔχωσι πρὸ ὀφθαλμῶν ὅτι ἡ κλειὰ χάρις συνίσταται οὐχὶ τόσον εἰς τὴν ποσειαν καὶ ἀρθονίαν τῶν κοσμημάτων, ὅσον εἰς τὴν ἁρμονικὴν ἐκλογὴν αὐτῶν. Δύναται φόρεμά τι νὰ πολὺ πλούσιον καὶ πολυτελές χωρὶς ὅμως νὰ ἐπιχαρὶ καὶ θελκτικόν.

Ἡ ἀπλότης προσκίταται περισσοτέραν χάριν καὶ ἰσχυρότεραι συμπαθείας.

Ἡ πάση περιπτώσει αἱ ἐνδυμασίαι τῶν ἐπισκεπτόμενων δύνανται νὰ διαιρεθῶσιν εἰς δύο εἶδη :

Ἡ εἰς ἐνδυμασίας συνήθειαι δι' ἐπισκέψεις πρὸς φίλους καὶ οἰκεία, πρὸς φίλας, ἃς δὲν ἐνοχλεῖ τις μελέουσα οἰανδήποτε ἡμέραν καὶ ἐκτὸς τῆς ἡμέρας ὑποδοχῆς. Αἱ ἐνδυμασίαι αὗται εἶναι αἱ ἃς φέρομεν καὶ κατὰ τὰς ἐπισκέψεις εἰς τὰς ἀνάγκαι.

Ἡ εἰς ἐνδυμασίας ἐπισημοῦς, αἵτινες διακρίνονται διὰ τῆς πολυτελείας τοῦ ὑφάσματος, τῶν κοσμημάτων καὶ τῆς πρωτοτυπίας τῆς κατασκευῆς. Αἱ ἐνδυμασίαι αὗται δὲν εἶναι προωρισμέναι μόνον νὰ ἐκπέσωσι τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ νὰ δίδωσι καλὴν ἰδέαν τῆς φερούσης αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ συντείνουσι νὰ ἐκπέσωσι μελίζονα τιμὴν πρὸς τὸ πρόσωπον, τὸ ἄνωγον, ἀνώτερον πάντοτε ὑλικῶς καὶ κοινωνικῶς, ἢ ἢν καλοσύνην νὰ μᾶς δέχεται.

Ἡ εἰς ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ μὴ λησμονηθῇ ὁ κανὼν, ὁ ὁποῖος ἐπιβάλλεται ὑπὸ τῶν «καρπῶν», πρέπει ἡ ἐνδυμασία νὰ εἶναι ἀνάλογος τὴν κοινωνικὴν καὶ οἰκονομικὴν μας θέλει ἀλλὰ καὶ ἀνάλογος πρὸς τὴν τῶν δεχομένων. Ὅπως εἶναι γελοῖον νὰ φορῶμεν ἐνδύματα ἐλάττωτα τῶν δυνάμεων μας ἢ καὶ πολὺ κατώτερων, ἐπίσης ἀλλοτριωτικὸν καὶ μωρὸν εἶναι ἐπιβάλλομεθα ὅλον τὸν πλοῦτιόν μας διὰ νὰ ἐκπέσωμεν ἐκείνους, τοὺς ὁποῖους μεταβαίνομεν νὰ ἐκπέσωμεν, οἵτινες δὲν θὰ δύνανται νὰ μᾶς ὑποτιμῶσιν ἀναλόγως. Εἰς τὴν πρώτην περίστασιν ἡ καταγέλαστοι, εἰς τὴν δευτέραν δεικνύονται κληραί.

Ἡ υδρομικὸν κιβώτιον : Α. Ρ. ἐνταῦθα χειρὸς δὲν ἐπιτρέπεται ὑπὸ ἀνδρὸς πρὸς κυρίαν, ἢ ἢν ὁποῖαν συνίσταται. Ἡ ἀπλή κλίσις τῆς κεφαλῆς ὑπὸ τῆς κυρίας καὶ ὑπόκλισις βαθύτερα ὑπὸ τοῦ ἀρκεῖ. — Ζ. Χ. Νικομήδειαν· αἱ ἐπισκέψεις καὶ ἀναχωρήσεις κανονίζονται πρὸς τὸν ὑπὸ τῶν τοπικῶν συνθηκῶν παρὰ ὑπὸ τῶν νόμων τοῦ savoir vivre. Αἱ ἐπισκέψεις αὐτῶν ἀποτελέσωσι τὸ θέμα ἰδιαιτέρου ἀρθροῦ Α. Ν. Τραπεζοῦντα· ἡ αὐστηρὰ ἐθιμοτυπία πρέπει χάριτν εὐώδη καὶ μὲ σύμβολα εἰς κυρίαρχον πρὸς δεσποινίδας, τὰ τοιαῦτα ἢ ἢν μόνον συγχωρεῖ εἰς εὐχτηρίους ἐπιστολάς. αὐτόθι ὁ σφραγιτικὸς κηρὸς ἔχει τὴν ἰσχύον, ὅπως καὶ τὸ χροῶμα τοῦ χάρτου καὶ ἐλλοῦ. — Ε. Δ. Δαρδανέλλια· θέλετε νὰ φαίνεται ὁποῖα εἶσθε καὶ ἀρκεῖ. Τὸ ὑποκομὴ εἶναι μεγάλη τέχνη, ἢ ὁποῖα ἀρμόζει μόνον τῶν σανίδων τῆς θεατρικῆς σκηνῆς. — Α. Ν. τὸ πένθος διαίρεται εἰς μέγα καὶ μικρόν· ἀνάτω πατρός διαρκεῖ 18 μῆνας, ὡν οἱ 9 ἀποτελοῦσι τὸ μέγα πένθος, καθ' ὃ φοροῦσιν ἢ χροῶματος μαύρου (noir uni) καὶ πέπλον (noir anglais). Τὸ μικρὸν πένθος ἐπιτρέπει ἀλλοτριωτικῶν βαρέων τούτων χρωμάτων καὶ εἰδῶν ὡς ἢν, βελούδο, ἢ ταφετάς· ὁ πέπλος βαθμηδὸν καὶ τὰ κοσμηματα, σοβαρὰ πάντοτε, δύνανται φανισθῶσιν. Πρὸ πάντων ὅμως συνιστῶσιν ὅλον αὐτῶν τῶν μεταβολῶν. — Ι. Ρ. μόνον τὴν οἰκοδέσποιναν.

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΖΩΗ

ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Πῶς γυαλίζουν τὰ ἐπιπλα — Πέρνετε τεμάχιον μαλακῆς φλανέλλας καὶ τὸ περιτυλίσσετε ἐντὸς παλαιοῦ τεμαχίου λινοῦ καὶ τὸ τεντώνετε καλῶς. Χύνετε δύο κόμβους ἀμυγδαλόλαδο καὶ δύο κόμβους οἶνονπνεύματος ἐπὶ τοῦ λινοῦ καὶ τρίβετε καλῶς τὸ ἐπιπλον διὰ μικρῶν-μικρῶν κύκλων ἕως ὅτου γυαλισθῇ ἡ ἐπιφάνεια. Δὲν πρέπει νὰ τρίβετε ταῦτοχρόνως μεγάλην ἐπιφάνειαν, καὶ ὅταν τὸ λινὸ λερώσῃ τὸ ἀλάσσετε.

Καθαρισμὸς τῶν ὑαλοπινάκων.—Τρίβετε τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὑαλοπίνακος διὰ δυνατοῦ ὄξους καὶ κατόπιν τὴν πλύνετε δι' ὕδατος. Αἱ κηλίδες καὶ τὸ θάμβωμα, τὰ ὁποῖα δυσκόλως καθαρίζονται διὰ τῶν ἄλλων μέσων, ἐξαφανίζονται ἀμέσως.

Καθαρισμὸς τῶν ἐκ κηροῦ κηλίδων.—Βρέχετε τὰς κηλίδας μὲ οἶνονπνευμα· ὁ κηρὸς διαλύεται καὶ μετατρέπεται εἰς λεπτὴν-λεπτὴν κόκκιν· ἀφίνατε τότε νὰ ἐξατμισθῇ τὸ οἶνονπνευμα, τινάσσετε κατόπιν τὸ ὑφάσμα καὶ τὸ τρίβετε τέλος διὰ ψήκτρας. Ὡς ἀπλούστερον ὅμως μέσον σᾶς συνιστῶμεν τὸ ἐπόμενον : Κρατεῖτε πρὸ τῆς κηλίδος τεμάχιον ἀναμμένου ἄνθρακος. Ὁ κηρὸς τήκεται καὶ ἀπορροφᾶται ὑπὸ τοῦ ἄνθρακος χωρὶς νὰ μείνῃ οὐδὲ ἴχνος ἐπὶ τοῦ ὑφάσματος, ἐνῶ ὅταν μεταχειρίζεσθε τεμάχιον ναστοχάρτου καὶ πεφυρακτωμένον σίδηρον μένει ἐλαφρὸν ἴχνος τῆς κηλίδος ἐπὶ τοῦ ὑφάσματος.

ΑΣΙΜΙΝΗ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΛΑΙΟΒΑΦΩΝ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Π. ΧΡΗΣΤΙΔΟΥ

Ἐν Γαλατᾷ, Φερμενεδζιλέρ, Κων/πολις.

ΟΙΚΟΣ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗΣ

ΝΕΟΝ ΠΝΕΥΜΑ
ΜΗΝΙΑΙΟΝ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ἐκδιδόμενον ἐν Κωνσταντινουπόλει.
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β΄.
Ἰδρυτής : Ι. Α. ΦΙΛΙΚΟΣ
Υπεύθυνος : Π. Ν. Κεσίσογλους.

Διευθυνταί : Ν. Τ. Παπαδημητρίου
 : Αθ. Π. Γαϊτανοπούλου

ΓΡΑΦΕΙΑ
ἐν Κ/πόλει, Γαλατᾷ, Λατιφ χάν, ἀριθμ 7.
ΕΓΓΡΑΦΗ ΕΤΗΣΙΑ
Ἐν Κωνσταντινουπόλει Γρ. 47 1/2
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις » 60 —
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ Φρ. χρ. 15 —

ΣΠΕΥΣΑΤΕ ΟΛΟΙ * * * * *

εἰς τὸν
Ἀμερικανικὸν Κινηματογράφον
ἐν τῷ ἐν Παγκαλίῳ κήπῳ
ΟΣΜΑΝ ΒΕΗ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
Κ. ΚΟΡΙΤΣΟΠΟΥΛΟΥ
Ἐν Γαλατᾷ, Ἰσμουρλόγλου Χάν.

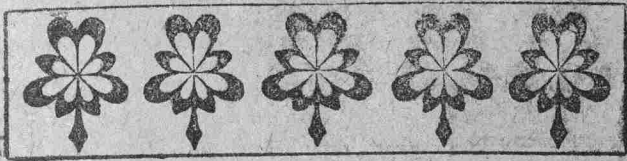
Μεγεθύνσεις εἰς μέγα ἀτελιὲ
τῆς Ἰταλίας.
ΚΑΤΑ ΜΗΝΙΑΙΑΣ ΔΟΣΕΙΣ.

Κασταμονήν, Κ. Κατρ. καὶ Α. Θεοχ. Ἐνεγράφητε, ἐλήφθη.—Ζινδζιδερε, Δημ. Δερβέν, Α. Λαῖδ. Κ. Τζ. Εὐχαριστοῦμεν αἰσθημάτων, ἐνεγράψ. νέους, πρότασις δεκτὴ. — Νικομήδειαν, Χρ. Βαφ. Συλλυπητήρια ἐπὶ σκληρῷ θανάτῳ, 40 σῶμ. πέμπομεν.—Γάγγρας, Δ. Δρομοκ. Ἐλήφθη, εὐχαρ.—Γκιμουλτζίναν, Εὐστρ. Εὐνουχίδην. Εἰς τὸν ἐν φυλακαῖς Χρῆστον Μουτάφην δίδετε φύλλα ἀπ' ἀρχῆς δωρεάν. — Αὐτόθι, Χρ. Μουτάφ. Ἐλήφθη, παρὰ Ε. Εὐνουχ. θὰ λάβητε φύλλα, εὐχ.— Ὁρτάκιοῦ Ἀδ. Λεωσ, Θ. Φέσ. Φύλλα πέμπομεν τακτικῶς, ἐρωτήσατε αὐτόθι ταχυδρ., εὐχαριστοῦμεν ἐπὶ εὐκολίᾳ, ἐνεγράψαμεν. — Κρούσοβον, Ἀδ. Γ. Τζώγκαν. Ἡ ἀπὸ 13 Αὐγ. ἐλήφθη σήμερον, κατεχωρίσαμεν 4 νέους, εὐχ., φύλλα πέμπ.—Γκέϊβε, Π. Ἀναστ. Διεύθυνσις διωρθώθη. — Ἀμισόν, Π. Ι. Σωτηράκ. 8 νέους ἐνεγρ., φύλλα στέλλ., ἀποροῦμεν μὴ ἐγκαίρον παραλ. 2 ἐτέρων δεμ., σταλέντων ταῦτοχρόνως. — Χηλὴν, Ν. Σαρ. Φύλλα πέμπομεν ἀνελλιπῶς, ἐν τούτοις πέμπ. αἰτηθέντα. — Ἰνέπολιν, Κήρ. Τρωκ. 2 νέας ἐγγρ. κατεχωρ., φύλλα ἐπέμφθ., εὐχ.—Ἰωάννινα, Ἰωάν. Λάθος παρετηρήθη, διωρθώθη αὐθωρεῖ. — Δράμαν, Ἀδαμ. Ταξιλ. 2 νέους ἐνεγράψαμεν. — Προῦσαν, Δ. Κορ. Δελτάριον ἐλήφθη, σειρὰν θὰ λάβητε μέσον Γ. Κοσμίδου. — Προῦσαν, Κ. Γ. Κοσμίδην. Παρακαλοῦμεν, δώσατε μίαν σειρὰν εἰς Δ. Κοράλλην. — Βιζύην, Π. Παπαδόπουλον. 2 νέοι ἐνεγρ., θὰ λάβουν φύλλα μέσον κ. Γ. Λουλούδη. — Χίον, Α. Κουβελάν. Ἀποροῦμεν, ἐρωτήσ. ταχ., ἐν τούτοις αὐθις πέμπομεν. — Ἰόπην, Θ. Ἀρ. Ἐγγρ. ἀποστέλλ., εὐχ.— Θεσσαλονίκην, Ν. Δ. Κοῖδ. Τελευταία ἐλήφθη, συνεμορφώθημεν. — Αὐτόθι, Κ. Πουρπούτην. Δίδετε φύλλα ἀπὸ τοῦ πρώτου εἰς καφ. «Ὡραία Ἑλλάς» προκυμαίας. — Δράμαν, Γ. Ζουρδάν. Σημειώσεις ἐλήφθ. εὐχ.— Ἀδριανούπολιν, Ἀρ. Βουλκίδην. Τελευταία ἐλήφθη, συνεμορφώθημεν, δίδετε φύλλα Ἡλ. Βασιλειάδην, ἐπλήρωσεν. Ἀποδείξεις 100 πέμπομεν. — Χηλὴν, Δ. Ἀδαμαντ. Τελευταία ἐλήφθη, περιεχόμενον λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν. — Ἰκόνιον, Κ. Τερκέν, ἐνεγρ. ἀπ' εὐθ. Γ. Ζιούραν φοιτ. νομικῆς. — Πάργαν, Κ. Βελεβένην. Ἐνεγρ., ἐλήφθη, εὐχ.— Ραιδεστόν, Σ. Σαραφ.. Χαρτονόμισμα ἐλήφθη, εὐχ.— Ἀδριανούπολιν, Β. Ἀθαν. καὶ Ι. Παρ., Ἀνταποκρ. εἰδοποιεῖ ἐπίδοσιν φύλλου. — Κερασσοῦντα, Κ. Κακουλίδην. Ἐλήφθη, εὐχ., φύλλ. ἐστάλη ἀνελλιπῶς, ἐλήφθη; — Ξάνθην, Βάτ. καὶ Γούν. Παρακαλοῦμεν, δώσατε σειρὰν εἰς Δ. Μαργαρίτην, διδάσκ. — Αὐτόθι, Δ. Μαργ. Φύλλα θὰ λαμβάνητε διὰ κ. κ. Βατοῦ καὶ Γούναρη. — Κοτύαιον, Α. Μακρίδην. Ἐπιταγὴ Ὁθ. Τραπ. ἐλήφθη, εὐχαριστ.— Συγῆν, Χρ. Αὐγουστόπ. Νέαι ἐγγραφαὶ κατεχωρήθησαν. — Μουδανιά, Τρουφώνιδην. Ἐνεγράψαμεν. — Κίον, Γ. Καραμέλην. Εὐχαριστοῦμεν ἐπὶ συγχαρητήριους, συμμορφούμεθα.—Μερσίαν, Κ. Σολωμ. Ἐνεγράψαμεν, εὐχαριστ.

Δ' Η Λ Ω Σ Ι Σ
πρὸς τοὺς ἐν Δράμα ἀναγνώστας μας.]

Τὸ τρίτον φύλλον μᾶς ἐπεστράφη μετ' ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς τοῦ ἐν Δράμα διευθυντοῦ τῶν ταχυδρομείων, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ἐκτὸς τῆς τουρκικῆς καὶ γαλλικῆς οὐδεμίαν ἄλλην γλῶσσαν γνωρίζουν, καίτοι ὑπῆρχε γαλλιστὶ ἢ διεύθυνσις. Εἰς γνώσιν σας ἢ πράξις αὐτῆ τοῦ διανομέως σας.

BYZANTINAI HMEPAI

Η ΕΒΔΟΜΑΣ

Τὰ αὐτοκίνητα εἰς τὸ Πέραν κυριολεκτικῶς ὀργιάζουν. Κόβουν πόδια, ἀναποδογυρίζουν ἀμάξας, ἀνθρώπους, ζῶα καὶ πᾶν τὸ προστυχόν. Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα αὐτοκίνητον ἔκοψε τρεῖς ἀνθρώπους.

Ἡκούσθη δὲ καὶ ὁ ἐξῆς διάλογος :
— Δώσέ μου, Χαράλαμπε, τὸν καπνὸ σου.
— Δὲν ἔχω. Τὸν ἔκ ο ψ α !
— Μπᾶ ! Αὐτοκίνητον ἔγινες ;

¶

Εἰς ἐπίμετρον ἐνεφανίσθησαν καὶ τὰ καινούργη ἠλεκτρικὰ τραίμ, τὰ ὁποῖα ὅμως πρὸς τὸ παρὸν σύρονται ἰπὸ ἕ π ὶ ν. Ἐλπίζεται ἔτι ἐντὸς 22 ἐτῶν θὰ εὐτυχήσωμεν νὰ κινώμεθα δι' ἠλεκτροσμοῦ, ἂν δηλαδὴ μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης κατορθωθῇ νὰ ἐπισκευασθῇ ἢ ἐπισκευαζομένη μεγάλη ὁδὸς τοῦ Πέραν !

¶

Βοινωτικὴ κίνησις.
Ἄρσιον διὰ τῆς ταχείας ἀμαξοστοιχίας ὁ κ. Λιμαράκης ἀποστέλλει εἰς Μοναστήριον δέκα ἀδελφὰς τοῦ ἐλέους πρὸς περιθάλψιν τῶν ἐκεῖ συλληφθέντων ὁμογενῶν.

¶

Τῆς στιγμῆς :
Εἰς τὰς ἐξετάσεις τῆς Νομικῆς Σχολῆς κατόπιν τοῦ πραξικοπήματος τοῦ ἀνακριτοῦ Χαμηλῆ βῆθ :

Ἡ καθηγητὴς : — Ἐχει διαιώμα ἐκ τοῦ νόμου ὁ ἀνακριτὴς νὰ παρατείνῃ τὴν προφυλάκισιν τοῦ κατηγορουμένου ἐπὶ ἀορίστῳ κατηγορία πέραν τῶν 5 ἡμερῶν ;
Ἡ φοιτητὴς : — Κατὰ τὸν ἀνακριτὴν, κ. καθηγητά, καὶ ἀναλόγως τῆς ἐθνότητος τοῦ κατηγορουμένου.

ΤΟ ΚΟΛΥΒΡΙΟΝ

ΓΑΜΟΙ

Τὴν 12ην ὁδεύοντος ἐτελέσθησαν ἐν Πριγκιπῶ οἱ γάμοι τοῦ ἐν τῷ ἐμπορικῷ κόσμῳ γνωστοῦ μεγαλεμπόρου κ. Στεφάνου Κεβεντζόγλου μετὰ τῆς δεσποινίδος Εὐριδίκης Τσαούσογλου. Τῷ εὐαρμοστῶ ζεῖγει εὐχόμεθα εὐτυχῇ καὶ ρόδινον βίον.

¶

Τὴν κυριακὴν 5 Σεπτεμβρίου ἐτελέσθησαν ἐν τῷ ἐν Ἀδᾶ-παζᾶρ ἱερῷ ναῷ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου οἱ γάμοι τοῦ εὐέλπιδος νέου Δημ. Δημητριάδου μετὰ τῆς σεμνῆς καὶ χαριτοβρύτου δεσποινίδος Ἀντιόπης Χ' Τρυφῶνος Χ' Παντελίδου. Εἰς τὰ πολλὰ τῶν φίλων καὶ συγγενῶν συγχαρητήρια ἐνοῦντες καὶ τὰ ἡμέτερα, εὐχόμεθα τοῖς οὕτως εὐαρμοστως συνδεδεῖσιν εὐτυχῇ καὶ πάσης εὐδαιμονίας μεστὸν τὸν μέλλοντα συζυγικὸν βίον.

Ἀνασκοπὴ πολιτικῆ, τὰ μάλιστα σατυρικῆ.

Τόση σάχλα, τόση μούχλα, δὲν σᾶς πλήττει, βρὲ παιδιὰ ;
ἐγὼ σκάνω, στὴν τιμὴ μου, καὶ δὲν μοῦμεινε καρδιά
μῆτε δέκα νὰ πῶ στίχους γιὰ τὸ μέγα πανηγύρι
ποῦγινε στὸ Μοναστήρι
καὶ στρουμῶσανε στὴ χάψι τόσο κόσμο κακομοῖρη,
καὶ μὲ ξέπλεχα μαλλιά
τρέχουν μάνες καὶ γυναῖκες σὰν φτωχὰ τρελλὰ πουλιὰ
καὶ κτυποῦν τὴν κάθε πόρτα καὶ ζητοῦν τοὺς συγγενεῖς των
καὶ γεμίζουν τὸν ἀέρα μὲ τοὺς θρήνους τῆς ψυχῆς των.

Τοσοῦτους γόους, τοσοῦτους θρήνους,
βαθεῖς, πυρίνους,
τίς θὰ μπορέσῃ νὰ περιγράψῃ
χωρὶς νὰ κλάψῃ ;

Σεκέρ Βαίριμι ! τρώμε λουκούμια
καὶ μπακλαβάδες καὶ ἄλλα γλυκά,
καὶ ἐν τούτοις ἄλλοι μεσ' στὰ μπουδρούμια
τρῶνε τὴν πίκρα μὲ τὴν ὀκά.

Φέρτε λουκούμια ! φέρτε κουφέτα !
καὶ σᾶς τὸ λέγω νῆτα καὶ σκέτα :
δὲν θὰ χαλάσω γι' αὐτοὺς τὸ κέφι.

Τὸν βουλευτὴν τῶν γιατί τὸν τρέφουν ;
σ' αὐτὸν καὶ μόνον τὰ μάτι' ἄς στρέφουν
καὶ αὐτὸς σ' ἐκείνους τὰ μάτι' ἄς στρέφῃ . . .

Κι' ὁ Νάλλης, ἄνδρας σπουδαίους ὄντως
καθικετεύει γιὰ τὸ χωριὸ του,
ἀλλ' ὅμως θᾶνε τὸ ριζικὸ του
νᾶν' ἢ φωνὴ του φωνὴ βοῶντος.

« Εἰς τὸν προθάλαμόν σας, τοὺς λέγει λυπημένα,
» περιλύπος ἐμβαίνω, μὲ μάτια βουρκαωμένα,
» γιὰτὶ νὰ σᾶς χαρίσω δὲν ἔχω, τὸ μικράκι,
» ἀπὸ τὸ Μοναστήρι μῆτ' ἓνα λουλουδάκι.

» Δὲν ἔχω λουλουδάκι . . . σ' αὐτὰ τὰ τρία λόγια
» ἓνας φυλακωμένος πατέρας κατοικεῖ
» καὶ τὸ παιδιά του τώρα σᾶς ψάλλουν μοιρολόγια
» κι' ἀντιλαλοῦν οἱ λόγγοι μὲ θρήνων μουσικῇ.»

Τὸν φτωχό, τὸν κακομοῖρη !
ὁ καθένας τὸν οἰκτερεῖ !

Ἔ! κὺρ Νάλλη, τέτοιος εἶναι, τέτοιος ἦτο, τέτοιος
[θᾶνε

ὁ ψαριάρικος πλανήτης !

Ὅσο θέλεις κατὰ νόμον, βουλευτὴ καλέ μου, πᾶνε,
ἔσο, τέλος, κατὰ πάντα συνταγματικὸς πολίτης,
πρὸς τοὺς νόμους εὐπειθῆς,
θὰ βρεθῇ κανεῖς μὰ μέρα, νὰ σὲ κάμῃ νὰ σκεφθῆς,
πῶς γεννήθηκες μὲ ράχη,
εἰς ἣν πρέπει σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ μικρὸ σουλτάν
[μπερτάχι.

Κι' ἂν σοῦ φέξουν ἓνα μπάτσσο, καθὼς λέγει κι' ὁ Χριστός,
μὴ ταράττεσαι διόλου, κι' εἰς τὸ δόγμα σου πιστός,
καὶ τὴν ἄλλην παρειάν σου στρέψε μ' ἦθος δὸν Κι-
[χώτου
κι' ἂν δευτέρον σὲ δόσουν ἰσχυρότερον τοῦ πρώτου,
σὺ περιμένε καὶ τρίτον, μὰ καὶ τέταρτον ἐπίσης,
μὲ γαλήνην τῆς ψυχῆς·
κι' ἂν τὸν πέμπτον ἀποκτήσης,
τότε πρέπει κατὰ πάντα νὰ λογιζέσ' εὐτυχῆς.

Αὐτὰ τὰ λόγια τὰ σοφὰ τὰ γράφουν εὐαγγέλια,
ποῦνε καθ' ὅλα τέλεια·
τί πᾶς λοιπὸν καὶ στέκεσαι στῶν Ὑπουργῶν τὰ κάγ-
[κελα,
κι' ἀρχίζεις τετραβάγγελα ;

Κ' ἔπειτα πολὺ τὸ βλέπεις ; ἔβαλαν δυὸ-τρεις στήχάψι
καὶ μὲ ξύλο, τοὺς ἀθλίους, μελανοὺς τοὺς ἐχουνβάψι·
τί μὲ τοῦτο ; στὰ σχολεῖα δὲν μᾶς λέγουν κατὰ κόρον
πῶς ἢ ράβδος καὶ τὸ ξύλον εἶναι Παραδείσου δῶρον ;

Κύττα τὴν ἀνωμαλίαν,
ὁποῦ τώρα βασιλεύει μέσα στὴν Πορτογαλίαν !
κύτταξε τὸν Ἀνακτὰ τῆς, τὸν μικρὸ τὸν Μανουήλο !
εὐτυχῆς θὰ θεωρηθῆται νὰ γλυτώσῃ μ' ἓνα ξύλο !
Κύτταξε βομβαρδισμοὺς
κι' Ἀνακτόρων κρημνισμοὺς ! . . .
αἷμα τρέχει κρουνηδὸν
εἰς ἐκάστην των ὁδῶν.

Καὶ μοῦ φαίνεται' ἐδῶ πέρα, μέσ' στοὺς στίχους ὁποῦ
[γράφω
πῶς τὰ κόκκαλα τὰ σάπια τοῦ Δὸν Κάρλου μέσ' στὸν
[τάφο
συγκλονοῦνται κι' ἀπ' τῆς τρύπης, ποῦ πρὶν ἦτανε τὰ
[μάτια,
ἓνα βλέμμ' ἀναστημένο στρέφεται πρὸς τὰ παλάτια
ποῦ τὸ μῖσος τᾶχει ζῶσει
σᾶν νὰ λέγῃ : τὸ παιδί μου, τὸ παιδί μου, νὰ γλυτώσῃ !

Φοικαλέα τραγωδία,
εἰς τὴν μνήμην ἀπαισία !
Ἦρξισε πρὸ τριῶν χρόνων
μὲ τὸν θάνατον τοῦ Κάρλου καὶ μὲ τὸν τοῦ Λουδο-
[βίκου

ποῦ δὲν θέλησαν ν' ἀκούσουν ἰκεσίας σιαγόνων
κι' ἔπεσαν ἐνδόξως τότε πρὸ τοῦ δοξαστοῦ τῶν οἴκου,
ἀλλὰ γλύτωσ' ἐν παιδίον, ὁ μικρὸς ὁ Μανουέλος,
λάθος ἦτο, τί νὰ γίνῃ ; τὸν παστρεύουνε στὸ τέλος.

Γιὰ μὴ Δημοκρατία τί φοβερὰ τρεχάματα !
τί πράγματα, τί θάμματα
κάμουν οἱ Πορτογαλκαὶ
κι' ἄς λὲν στὴν ὀπερέττα πῶς εἶναι τουζοῦρ γκαί !

Ἄφινω τῆς Τουρκίας τὸν μαγικὸν λειμῶνα
καὶ μὲ τὸν Πήγασό μου τραβῶ στὴ Λισαβῶνα
κι' ἐκεῖθεν περισσότερα
στὸ προσεχὲς νεότερα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΡΙΖΑΣ

Εἰσήλθομεν πλέον ὀριστικῶς εἰς τὸν χειμῶνα. Δὲν περιμένομεν νὰ μᾶς τὸ εἰπουν οἱ χρονογράφοι μας, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τὸ ψήσιμον τῶν καστάνων ἐννοοῦν τὴν ἔλευσιν τοῦ χειμῶνος.

Οἱ πρακτικοὶ ἄνθρωποι ἐννοοῦν τὴν ἔλευσιν τοῦ χειμῶνος ἀπὸ τὸ ἐριμητικὸν κλείσιμον τῶν ἐαρινῶν θεάτρων, ἀπὸ τὴν ἐκ τῶν χωριῶν κάθοδον τῶν παραθεριζόντων καὶ ἀπὸ τὴν ταχύτητα τῶν ἀτμοπλοίων τῆς Μαχουσέ, τὰ ὁποῖα τὸ μὲν θέρος διανύουν 3 μῖλλια τὴν ὥραν, τὸν δὲ χειμῶνα 1 μόνον.

¶

Οἱ καιροὶ λοιπὸν ἠλλάξαν, ἐψυχράνθησαν καὶ νῆα ζωὴ ἀρχεται. Ἐπίσης καὶ οἱ «Καιροὶ» τοῦ Λονδίνου καὶ τῶν Παρισίων ἠλλάξαν πολιτικῆν καὶ ἐψυχράνθησαν μετὰ τὸ Νεοτουρκικὸν καθεστῶς, πράγμα, ὅπερ μαρτυρεῖ ὅτι οὔτε τὸ προσεχὲς δὲν θὰ ἔχωμεν συνάψει τὸ δάνειον.

Διότι, καθὰ ἐγνώσθη ἀσφαλῶς, διὰ νὰ συναφθῇ τὸ δάνειον πρέπει νὰ πάρουν ἀμοιβὴν ὅλαι αἱ ἐφημερίδες τῶν Παρισίων. Ἐὰν κρίνωμεν μάλιστα ἀπὸ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς Παρισίνης «Πρωΐας», ἡ ὁποία ἐξήγησε δέκα ἑκατομύρια φράγκα, τότε τὸ δάνειον δὲν θὰ ἐπαρκέσῃ οὔτε διὰ τοὺς δημοσιογράφους !

¶

Εἰς τὸ «Ὠδεῖον» προχθὲς ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ θεατρικὴ παράστασις ὑπὸ ἑλληνικοῦ θιάσου, καθ' ἣν θὰ ἐδιδάσκετο τὸ πολύκροτον ἔργον τοῦ Νοβέλι «Μετὰ τὸ ἔγκλημα». Ἡ ἀστυνομία ὅμως μετὰ τὸ τέλος τῆς ἀ' πράξεως ἀπηγόρευσε τὴν παράστασιν, διὰ λόγους, οἱ ὁποῖοι ἐξακολουθοῦν νὰ μένουν ἄγνωστοι.

Μ' ὅλα ταῦτα ὅμως ἡμεῖς δὲν ἀδικοῦμεν τὴν ἀστυνομίαν, ἀλλὰ τὸν θίασον. Διότι, ἐὰν ὁ θίασος ἠθέλε νὰ μὴ ἐπέμβῃ ἡ ἀστυνομία, ἔπρεπε νὰ ἀναγγεῖλῃ ὅτι παίζεται τὸ «ἐγκλημα», ἀφοῦ εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ ἀστυνομία δὲν προλαμβάνει ποτὲ τὸ ἔγκλημα, ἀλλὰ συνήθως μεταβαίνει εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος μετὰ τὸ ἔγκλημα !

Καὶ ἡ ἀστυνομία ἦτο κατὰ τοσοῦτο μᾶλλον ἐν τῷ δικαίῳ τῆς, καθόσον τὸ ἔργον ἀπεκλήθη πολὺ κροτον. Ἀφοῦ δὲ ἡ ὀπλοφορία καταργεῖται, εὐνόητον ὅτι ἡ ἀστυνομία εἶχε καθήκον νὰ ἐπέμβῃ.

¶

Εἶναι γνωστὸν ἐκ τῶν ἐφημερίδων ὅτι ἐν Μοναστηρίῳ συνελήφθησαν ἄνευ λόγου 70 ὁμογενεῖς καὶ ἐνεκλείσθησαν εἰς τὰς φυλακάς. Οἱ λόγοι οἱ προκαλέσαντες τὴν σύλληψιν μένουν καὶ θὰ παραμείνουν ἄγνωστοι.

Φαίνεται ὅμως ὅτι εἰς τὴν σύλληψιν ταύτην δὲν εἶναι ἄσχετος ἡ Ἐθνοσυνέλευσις. Διότι κατὰ τὴν ἀνάκρισιν ὁ κ. Σάρρος, ἀντιπρόσωπος Πελαγονίας, ἔρριψεν ὅλον τὸ βάρος τῆς ἐκλογῆς τοῦ εἰς τοὺς ἐκλογεῖς του. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ Κυβέρνησις ἔρριψεν εἰς τὰς φυλακάς τοὺς τελευταίους.

Πρὸς ἀποφυλάκισιν τῶν συλληφθέντων καταγίνονται οἱ βουλευταὶ Μοναστηρίου. Αὐτὸς εἶναι ἓνας λόγος νὰ πιστεῦωμεν ὅτι ἐπὶ πολὺ θὰ μένουν ἀκόμη εἰς τὰς φυλακάς.

Καὶ ἐγὼ εἰς τὸ Μοναστήριον συλλαμβάνονται πρόκριτοι, εἰς τὴν Σμύρνην, καθὰ ἀγγέλλεται ἐκεῖθεν, συνελήφθη ἓνα . . . κουτὶ ἐράνων μίᾳ ἐκκλησίας, ὅπερ, καίτοι συνταγματικόν, ἔχον τὸ δικαίωμα νὰ κυκλοφορῇ ἐλευθέρως, ὠδηγῆθῃ εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἠδύνατο νὰ ὀμιλήσῃ, ἄφησαν ἐλεύθερον πάσης καταδιώξεως τὸ κουτὶ, ὅπερ ὅμως ἀπομακρυνόμενον ἐπιθύρῃσε μετ' ἀναγκαστικῆς :

— Τί κουτοὶ ποῦ εἴμεθα !

Τὴν γελαστὴν αὐτὴν μορφήν ὁπότεν ἀτενίσετε, πῶς εἶναι συννεργάτις μας μὴν τύχη καὶ νομίζετε. Εἴν' ἡ Χολέρα, κύριοι, καὶ ἀντὶ νὰ φοβηθοῦμε, ἐμεῖς σὰν ἀθεόφοβοι τὴν γελοιογραφοῦμε.

Καὶ τώρα, ποῦ μᾶς ἔδειξες, Χολέρα γλυκυτάτη, τὴν ἐρασμίαν μούρη σου καὶ ἀπὸ προφίλ καὶ ἀν' φάς, νὰ μᾶς γυρίσης, κῦτταξε, σὲ λίγο καὶ τὴν πλάτη καὶ πᾶνε σ' ἄλλους γείτονας, γιατί δὲν θὰ μᾶς φᾶς.

≡ ΕΜΠΡΟΣ ≡

Ἡ μόνη ἑλληνικὴ σατυρική καὶ γελοιογραφικὴ ἐφημερίς ἐν Κ/πόλει.

Γαλατᾶ, Ἰσχυρολόγου Χάν, ἀριθμ. 12-13.

Τὸ «Ἐμπρός» ἀπὸ τῆς 1ης Αὐγούστου 1910 ἐισήλθεν εἰς τὸ τρίτον ἔτος αὐτοῦ. Οἱ ἐπιθυμοῦντες ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταί, ὀφείλουσι σὺν τῇ αἰτήσῃ ν' ἀποστέλλωσιν εἰς τὴν ἄνω διεύθυνσιν τὸ τίμημα τῆς ἐγγραφῆς τῶν γρῶσ. 50 διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς (χαβαλὲ) ἢ διὰ γραμματοσήμων τοῦ ὀθωμανικοῦ ταχυδρομείου ἐντὸς οὐσιμημένης ἐπιστολῆς.

≡ ΕΜΠΡΟΣ ≡

ΕΜΠΡΟΣ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

Κεφάλαιον καταβεβλημένον εἰς μετοχὰς καὶ Ἀποθεματικὸν δερ. 50,000,000.

ΕΔΡΑ ἢ ΚΟΜΗΝΙΣ

ὑποκαταστήματα : Ἐν Κων/πόλει (μὲ γραφεῖα ἐν Γαλατᾷ καὶ Σταμπούλ), ἐν Λονδίῳ, Ἀλεξανδρείᾳ, Καῖρῳ, Χαρτόνῳ, Θεσσαλονίκῃ, Σμύρῃ, Πειραιεῖ, Πάτραις, Βόλῳ, Σύρῳ, Καλάμαις, Χανίοις καὶ Ἡρακλείῳ.

Ἡ Τράπεζα Ἀθηνῶν ἐκτελεῖ πᾶσαν τραπεζικὴν ἐργασίαν, ἥτοι προκαταβολὰς ἐπὶ χρεωγράφων καὶ συναλλαγματικῶν, προξοφλήσεις γραμματίων ἐπὶ Τουρκίας καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ὡς καὶ χρηματιστικὰς ἐπιτολάς. Ἐκδίδει συναλλαγματικὰς, πιστωτικὰς ἐπιτολάς, ἀνοίγει τρεχουμένους λογαριασμούς. Γεν. διευθυντῆς Ζ. Κ. ΜΑΤΣΑΣ.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ

τὸ μόνον ἰατρικὸν περιοδικὸν ἐκδιδόμενον κατὰ μῆνα

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Διευθυντῆς καὶ ἀρχισυντάκτης

Μ. ΜΩΥΣΕΪΔΗΣ, ἰατρός.

Συνδρομὴ ἑτησίᾳ 40 Γρόσια

δι' ὅλην τὴν Τουρκίαν.

10 Φράγκα διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Ἡμίσεια τιμὴ διὰ τοὺς φοιτητὰς τῆς ἰατρικῆς.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ :

Πέραν, 6, ὁδὸς Χατζῆ Ἀχμέτ, 6.